

HODNÍ LIDÉ

Rostislav Kafka

Rostislav Kafka

HODNÍ LIDÉ

Detektivní příběh

Nakladatelství ČAS

2021

Jako e-knihu vydalo Nakladatelství ČAS,
Slepá 246, 252 03 Řitka, v roce 2021.

Text neprošel redakčními a korektorskými úpravami.

Copyright © Rostislav Kafka, 2021

© Nakladatelství ČAS,

www.nakladatelstvicas.cz, 2019

ISBN 978-80-7475-362-6 (ePUB)

ISBN 978-80-7475-363-3 (pdf)

ISBN 978-80-7475-364-0 (Mobi)

I

Zlatý kotouč podzimního slunce se skryl za horizont. Na večerní obloze se rozlila purpurová barva, a rozmanitou krajinu v okolí města Egerton, které se nacházelo v jihovýchodní Anglii, začal polehoučku zakrývat temný závoj noci. Zvuky, které přes den rezonovaly z obydlených částí, postupně uvadaly. I ptáci přestali zpívat, a lesní zvěř konečně mohla v klidu vyrazit na obhlídku lesních mýtin a prodírat se kukuřičnými lány, nebo právě vzniknuvším strniskem. A přesto v tento moment existovalo nedaleko Egertonu místo, které mělo do pohody a klidu asi tak daleko, jako byla vzdálenost od země k Marsu. Místo, kde se právě mísila nenávisť s napětím a nervozitou.

Tajemná strž, jež se pyšnila vysokým pískovcovým skalním útvarem a bujnou vegetací byla toho pozdního večera svědkem prazvláštní situace. Dva mladí muži, částečně skryti za pichlavými keři jalovce a několika nevelkými borovicemi se snažili v měkkém bažinatém podloží na dně strže zaházet nevelkou jámu. Skomírající paprsky zapadajícího slunce se jejich postav zlehka dotkly, a aby nezůstalo jen u chvilkového doteku, pokusily se ještě vytvořit na pískovcové skále, která se nacházela v jejich těsné blízkosti, vytvořit bizarní stínohru. Šedivé stíny kopírovaly jejich trhavé a nervózní pohyby a celému tomuto podvečernímu výjevu ještě dodaly na dramatičnosti.

Náhle pohyb ustal. Jeden z mladíků se narovnal, utřel si pot z čela, podíval na hodinky a tiše řekl: „Hrome, musím už končit, zítra je ten pohřeb,“ několikrát se zhluboka nadechl a dodal, „ještě chvíli a je to hotové. To už zvládneš sám, ne? Hlavně klid, už je to za námi. Snad budeme mít štěstí a nikdo si ničeho nevšimne.“ Mladík se lehce dotknul roztřeseného ramene svého kamaráda a ještě tiše řekl: „Věř mi, příteli, mnozí by nám poděkovali. A ty si hlavně říkej: spravedlnosti bylo učiněno za dost! Oukej? Tak, jo, brzy se uvidíme, a... a nezapomeň na slib, který jsme složili. Nezapomeň na to, nikdy! Zatím, ahoj.“

Muž, který zůstal, jen lehce pokýval hlavou, chvíli pozoroval odcházející postavu, a pak se znovu chopil lopaty. Jeho mysl byla plná emocí a pobledlý obličej s krůpějemi potu byl toho důkazem. Stejně tak i roztřesený hlas, který se téměř neslyšně linul z jeho pootvěřených úst: „Zatraceně, praskne mi z toho hlava... je to všechno šílené, všechno!“ Mladík pevně sevřel dřevěnou násadu a

začal s ještě větší zběsilostí přihazovat bahnitou hlínu na nevelkou prohlubeň, která se nacházela jen kousek od skalního útvaru a v těsné blízkosti nevysoké borovice. Ještě párkrát si musel odpočinout, ještě párkrát nevěřicně zavrtěl hlavou. Konečně se zdálo, že je se svou prací hotov. Odhrnul dlouhé blondaté vlasy ze zpoceného čela a rukávem si otřel pot z čela. V tom se někde na skále nad ním ozval podivný zvuk, jako by praskla suchá větev a vzápětí znovu. Mladík vyděšeně odhodil nářadí a zdvihl hlavu.

„Je tam někdo?“ zavolal a chvíli čekal. Klid, žádná odezva, jen v dáli se ozvalo zahoukání sovy. Mladý muž poodstoupil pár kroků od skály a znovu svůj pohled zaměřil na okraj pískovcové stěny. Zatajil dech a poslouchal. Ne, nic se neozvalo, vnímal jen uschlé stvoly a chvění vysoké trávy, která se nakláněla různými směry přes chladný okraj skály. Trochu pootočil hlavu, jeho zrak sklouzl na několik různě velkých a prazvláštne tvarovaných nevelkých kmenů, které zakořenily v popraskané skále. Asi nějaká zvíř, pomyslel si, a znovu pevně uchopil násadu lopaty a chtěl pokračovat v práci. Stačilo, aby se předklonil a zaměřil svůj pohled na zkyprěnou zem a nemohl se ubránit výkřiku: „Panebože!“ Rychle přiskočil, ono místo upravil a zaházal. Nakonec vše několikrát zkontroloval, přihrnul jehličí, trávu, větve. Konečně si mohl vydechnout.

Ale k autu ještě nešel, znovu se zadíval na okraj skály. Zdálo se mu, že zahlédl něčí pohyb. Dlouho se nerozmýšlel, odhodil lopatu a vyběhl ze dna rokle. Po chvíli stoupaní se ocitl přesně v místě, které se nacházelo nad prostorem, kde před malou chvílí stál. Sklonil hlavu a snažil se v skomírajícím světle naleznout něco podezřelého. Slehlá tráva a poněkud udupaná půda, svědčily o tom, že tady skutečně někdo byl. Zvíře nebo člověk? Hledal další stopy, ale nic, co by nasvědčovalo tomu, že se jednalo o dospělého člověka, nenašel. Pokrčil rameny, otočil se a chtěl se vrátit k autu. V tom se kousek od něho pohnuly stvoly přerostlé kukuřice a ozval se nějaký zvuk.

„Kdo je tam?“ zeptal se a výhruzně dodal, „tak se ukažte, neprovokujte, jsem ozbrojen.“ Ani nevěděl, proč zvolil takový výstražný tón, cítil třes v kolenou a srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Zdá se, že ještě není všemu konec, pomyslel si, a znovu se nadechnul, aby na vetřelce zavolal. Ale... robustní listy kukuřice se náhle zachvěly, stvoly se rozestoupily a na kraji pole stál poněkud vystrašený asi desetiletý kluk. Přes rameno měl přehozen malý

fotoaparát. Pozdravil a nevinným hlasem zašvitořil: „Ahoj, neboj se, nic jsem neudělal, nechtěl jsem tě vystrašit, jdu jen náhodou okolo... opravdu. Jsem tady u strýce, bydlí kousek odtud, však víš, známe se. Už se ale musím vrátit... rychle se stmívá, měli by o mě strach. Mám přísně zakázáno sem chodit, je to tady nebezpečné. Doufám, že to na mě neřekneš?“ Zvonivý hlas připomínající monotónní zvuk kolovrátku, na chvíli ustal.

Chlapec stál nehnutě, prsty svíral popruh fotoaparátu a čekal, co se bude dít. Napadlo ho, že by se otočil a odešel, ale zvědavost byla silnější. „Všiml jsem si, že tam něco zakopáváš. Co to bylo?“ zeptal se náhle. „Nikomu to neřeknu, přísahám... čestný skautský. Zakopals tam nějaký poklad? Nebo jsi něco našel? Táta mi... kdysi říkal, že tady může být zakopáno cokoliv. Jsou tady jeskyně, schovávali se tady prý vojáci. Táta mně...“ Chlapci se náhle zlomil hlas a nastalo ticho.

Mladík, který stál naproti, cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. Chtěl něco říct, ale hlas z jeho úst nevyšel: olízl si suché rty a chvíli se snažil zklidnit dech. Konečně se natolik vzpamatoval, že mohl pokývat hlavou a usmát se. Poté pomalu přistoupil k chlapci a pohladil ho po útlém rameni: „Klid, to zvládneš, vždyť jsi už velký kluk.“ Pak se k němu naklonil a zeptal se: „A jsi tady dlouho a fotil jsi něco?“ Chlapec si otřel oči a razantně zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, už je na focení docela tma a nemám tam ani film, podívej,“ odpověděl klučina, obratně rozevřel zadní víko přístroje a ukázal prázdné místo. Pak znovu vztyčil nebojácně hlavu.

„Tak co jsi tam schoval?“ zeptal se.

Mladý muž si odhrnul blondaté vlasy ze zpoceného čela a na tváři se snažil vykouzlit úsměv. „Poslyš, ty malý fotografe, nejseš tak trochu moc zvědavěj?“ řekl a hned pokračoval, „tak, dobře, poslouchej, kamaráde, ale nejprve přisahej, že to zůstane jen mezi námi, ano?“ Klučina pokýval hlavou a zvedl ruku a hrdě prohlásil: „Přísahám.“

„Dobrá, víš, stala se mi taková nemilá věc. Nedávno jsem tady k večeru porazil... kolouška. Jel sem trochu rychleji... A víš, co se teď kolem děje. Všichni jsou tak citliví... moc mě to mrzí, byla už skoro tma. No a dnes jsem se rozhodl, že ho tady... pochovám. Musel jsem ho tajně zakopat, rozumíš? Víš, přece, že jsou chránění, nechci se dostat do problému, chápeš to? Chápeš? Byla to náhoda, pech, smůla. V životě se stanou takové... prazvláštní věci. Někdy tomu nezabráníš. Jak říkám, mrzí mě to.“

Chlapec chápavě pokýval hlavou a hned zareagoval: „Aha, tak je to. Neboj, nikomu to neřeknu, ale ty zase přísahěj, že nikomu neřekneš, že jsem byl tady!“ Klučina chtěl ještě něco dodat, ale v tom se z dálky ozval sotva slyšitelný tón přerušovaného klaksonu.

„To je strýc, už musím běžet. Máme takový signál. Tak ahoj a neboj se, budu mlčet. Opravdu.“

Starší z hochů se jen usmál a spokojeně pokýval hlavou. Chvilí čekal, až se drobná chlapecká postava zcela ztratí z jeho dohledu a pak se konečně vydal ke svému autu. Věřil, že nebezpečí je zažehnáno. Ano, přibližně čtyřicet let tomu tak bylo.

Možná, kdyby ten malý chlapec, který tehdy přece je stačil udělat pár snímků onoho ponurého dna Ďáblovy rokle, a který potom kinofilm bleskurychle vyndal z fotoaparátu, nebyl v takovém rozpoložení, a kdyby tolik nespěchal, možná by se mnohé věci odvíjely úplně jinak. Možná. Ale malý fotograf po vyvolání negativu usoudil, že z něho žádné pořádné fotky nebudou a uložil ho do velké barevné krabice k ostatním svým věcem.

II

Žena, která ležela na nemocniční posteli, konečně otevřela oči.

„Jak se cítíš, mámo? Slyšíš mě?“ Pacientka pomalu otočila hlavu a podívala se směrem, odkud zazněl pro ni známý mužský hlas. Přivřené a evidentně unavené oči, které důstojně lemovalo několik vrásek, se dívaly na mladého muže, jenž seděl vedle jejího lůžka a netrpělivě očekával její reakci. Žena se nadechla a tichým, jako by provinilým hlasem zašeptala: „Já... já nevím... Johne, nevím... něco se děje... něco hodně vážného.“ Hnědé oči, poněkud uslzené, se na chvíli odvrátily od zvědavé tváře. Po chvíli ticha se však hlas staré paní ozval znova: „Víš, Johne, co jsem ti nedávno povídala? No, tehdy, když jsme se bavili o smrti Wendy Hillerové... vzpomínáš?“ Muž jen pokýval hlavou a lehce stiskl vyzáblou ruku své matky.

„Není třeba o tom znovu hovořit, uklidni se, máti, to bude dobré. Jsi unavená. Doktor říkal, že jsi měla velké štěstí. Máš jen pár odřenin, malý otřes mozku, no... a ta zlomená noha... za pár týdnů budeš jako rybička, uvidíš.“

„Ne, ne, chlapče! Ty mě vůbec neposloucháš.“ Žena prudce trhla rukou a ostře se zadívala na svého syna. Nadechla se a chtěla něco říci... v tom se otevřely dveře pokoje a vešel doktor se sestrou.

„Zdravím, paní Hammondová, tak, jak se daří?“ ozval se okamžitě sytý hlas muže v bílém plášti. „Ještě pár dní si vás tady necháme na pozorování, musíme mít jistotu, než vás propustíme. Měla jste velké štěstí, poděkujte svým andělům.“ Doktor se usmál, ale vzápětí se výraz jeho obličeje radikálně změnil.

„To se, bohužel, nedá říct o paní Allenové,“ zašeptal smutně lékař a monotónním hlasem dodal, „znala jste ji, vidíte? Byli jste kamarádky, pokud vím. No už budete jen vzpomínat. Je mi to moc líto, madam.“ Doktor si posunul brýle, které mu sjížděly po úzkém kořenu nosu, pokrčil rameny a podobným tónem pokračoval: „Operace trvala téměř celou noc... poranění hlavy bylo ale příliš závažné. Určitě víte, že paní Allenová utrpěla těžký úraz při pádu ze schodů. Možná kdyby ji její manžel našel dříve... možná.“ Muž povzdechl, zavrtěl hlavou a tiše podotkl: „Po takových strmých schodech, které u ní vedou do skladu, bych se bál sejít i já. Nechápu to... já mít sedmdesátku na krku už bych jen krmil holuby, no a paní Allenová stále pracuje... tedy pracovala ve svém krámku. Ostatně u vás to platí dvojnásob, paní Hammondová, neustále v poklusu. Kde, proboha, berete stále tolik energie?“ Doktor chvíli jako by čekal na odpověď a na jeho podlouhlé, hladce oholené tváři se objevil optimistický úsměv. Nakonec ale jen pokrčil rameny a otočil se k další pacientce, která ležela naproti.

Key Hammondová nijak nereagovala, dívala se strnule na bílý strop, prsty se jí zaryly do měkké matrace. Po chvíli otočila hlavu. John Hammond si nemohl nevšimnout zděšeného výrazu v její vráscité tváři. Zaregistroval, jak se úzké rty pevně semkly a šedivá hlava nepatrně zachvěla. Poté její štíhlé prsty ukázaly na malý plechový stolek.

„Podej mi, prosím tě, něco na psaní,“ zašeptala žena najednou. Muž nerozuměl otázce a opět se zadíval na svou matku.

„No tak, Johne, podej mi tužku a blok,“ pronesla znovu sotva slyšitelným hlasem. Muž ji vyhověl, ale než se mohl zeptat, k čemu toto potřebuje, ozval se příjemný hlas sestry: „Paní Hammondová, za chvíli vás budeme muset odvést na převaz. Tak se, prosím, rozlučte se synem... zítra je taky den.“ Sestra se usmála na mladého muže, který jen chápavě pokýval hlavou, ale vzápětí se znovu věnoval své matce, jejíž část hlavy zdobil bílý obvaz:

podobně jako na několika dalších místech těla. Uslyšeli ještě doktora, jak dává nějaké pokyny sestře a pak jeho omluvu, že teď musí někam odjet, ale že se za chvíli vrátí. Paní Hammondová honem něco napsala na kus papíru. Sotva dopsala, papír nešetrně vytrhla a vložila muži do kapsy. Na jeho udivený pohled jen zavrtěla hlavou: „Teď ne, Johne, až doma.“ Snad se ještě... uvidíme.“

„Ale no tak, máti, co to říkáš, zítra... možná pozítří se stavím. Mám teď důležité stání u soudu. Nevím, jak to vše skončí... však to znáš, pořád se něco děje. Ale jak budu moci, hned přijedu. Kdyby něco, tak se obrať na sestru Gardnerovou. Ona je o všem informovaná, drž se máti, ahoj.“ Žena však místo odpovědi jen nepatrně pootočila hlavu, její oči se nejprve zaměřily na novou pacientku, která tiše oddechovala, poté se zadívala na pootevřené dveře pokoje, aby se nakonec její poněkud vystrašený pohled opět vrátil na starostlivou tvář muže, který ji stále nepohnutě pozoroval. Ani poté se však ještě nerozloučila, jen se trochu nadzvedla a mírně pokývala vyzáblou rukou, jejíž výraznou stařeckou anatomii nelichotivě zdůraznily rentgenové paprsky slunce, které pronikly nemocničním oknem do pokoje. Hlas ženy se sice chvěl, ale zněl jasně a zřetelně: „A nezapomeň si už konečně přečíst tu knížku od mé nejmilejší autorky, určitě ji najdeš v knihovně a... chlapče, nezapomeň také na její sestry a pak ji, prosím tě, vrať... Miku Stewardovi, je to můj přítel.“ Udivený výraz muže a mírné zavrtění hlavou, svědčilo o tom, že vůbec netuší, o čem jeho máma hovoří.

„Nerozumím ti, mami,“ zašeptal, „jakou knihu, o čem to mluvíš?“ Muž se podíval poněkud udiveně a opět zavrtěl hlavou. Vůbec nechápal, o čem je řeč, a jeho oči se ještě více rozšířily, když se z lůžka ozvala následující věta: „A chlapče... to auto... bylo v pořádku, opravdu... Michael ho kontroloval. Tak... se měj a přemýšlej o tom, co jsem ti řekla, ahoj, synku.“

Muž stál jako solný sloup a stále nechápavě hleděl na onu vrásčitou tvář a oči, které jako by mu chtěly ještě něco sdělit. Nevěděl, jak reagovat... jen chápavě pokýval hlavou, lehce pohladil matku po ruce, usmál se, a chtěl se ještě na něco zeptat, ale to už k němu znovu přistoupila sestra a laskavým tónem mu řekla: „Už je čas, pane Hammonde, a nebojte se, brzy se s maminkou uvidíte.“ Muž pokýval hlavou, konečně se usmál, s citem stiskl ruku pacientce a opustil místnost. Když vycházel z nemocnice, znovu se potkal s doktorem Karloffem, který se právě chystal

nasednout do auta, vedle na sedadlo pokládal nevelkou kyticí macešek.

„Promiňte, doktore, že opět obtěžuju, ale zdá se mi, že moje matka má i nějaké psychické problémy, nemůžete mi k tomu něco říct, a kdy asi bude puštěna?“

„Počítám, že do týdne by mohla být v domácím léčení. Ještě provedeme nějaké testy... ale víte, jak už jsem vám říkal, utrpěla intrakraniální poranění mozku. Zdá se, že jen lehké, ale vždy je to choulostivá věc. Může z toho vzniknout široké spektrum kognitivních a psychických poruch. Vnitřní zranění sice nemá, ale to už jsem vám říkal. A ty... duševní stavy, ano... při jejím věku je to logické, a musíme s tím počítat. Víte, možná se vám zdá, že její vědomí si vytváří nějaké... zvláštní situace. Laicky řečeno: fantazie nemá zábrany. Ale klid, berte nyní její úvahy s rezervou, je to jen přechodná záležitost. Hlavně, že neutrpěla žádná vnitřní zranění, jak už jsem vám říkal... bude v pořádku, věřte mi, ale příště, ať si auto před delší jízdou nechá raději řádně prohlédnout. Hovořil jste přece s policií... uvolněné matky u kol. Taková školácká chyba, no promiňte, už musím jet nebo se na ten hřbitov dneska nedostanu. Nashle, pane Hammonde.“

„Děkuji, doktore, nashledanou.“

III

V místnosti londýnské metropolitní policie sedělo několik mužů. Zdálo se, že každý byl natolik zaměstnán, že zvuk telefonu, který se šířil od jednoho z krajních stolů jako by nikdo nezaregistroval. Až po chvíli se ozval hlas: „Johne... Johne, zatraceně, kde jsi? Je po tobě shánka, vezmi si ten telefon. To nechápu, který zoufalec ještě dnes, proboha, volá na pevnou linku. Vždyť už se píše rok 2020.“ Inspektor Hammond se usmál, mávl rukou a s humorem zareagoval: „Klídek, možná volá minulost, někoho rozmrazili po padesáti letech. Odkud to je, z Aljašky?“ Až mnohem později si detektiv uvědomil, že toto neúnavné vyzvánění ho skutečně nasměrovalo, obrazně řečeno, do historie hodně vzdálené. Zatím se však jeho mysl zcela soustřeďovala na úplně jiné priority.

„Ne, ne, Johne, volá doktor... z nemocnice... tam, kde leží tvá máma, prý se ti nemůže dovolat.“ Obličej muže okamžitě zvážněl,

detektiv rychle popošel k vedlejšímu stolu a od svého kolegy si převzal sluchátko. Po chvíli jeho tvář získala ještě děsivější výraz.

„Cože? To není možné, doktore, nerozumím?“ jeho hlas se zachvěl, „vždyť předevěřím jsem byl u ní a sám jste mi říkal, že si v nemocnici poleží jen pár dní... to nechápu. Co se, proboha, stalo?“ Ještě chvíli poslouchal s neskrývaným překvapením věcný a monotónní hlas doktora, pak muž jen zašeptal: „Dobrá, dobrá zítra se uvidíme. Nashle.“

Ani nebylo nutno odpovědět na tázavé pohledy spolupracovníků. Muž jen zavrtěl hlavou a mezi zuby procedil: „Prý se jí zastavilo srdce. Snažili se jí oživit... marně. Bože... a já myslel, že už je z nejhoršího venku... je šéf u sebe?“ Ani nečekal na odpověď a pomalým krokem a se svěšenou hlavou kráčel do kanceláře. Z jeho úst byla slyšet opakovaně jen jedna věta: „Tomu nerozumím, jak je to možné?“ Než vstoupil do místnosti, zarazil se, vrátil se ke své židli a začal prohledávat kapsy svého tvídového saka, jež mu viselo přes opěradlo. Konečně. Úplně na ten lístek, který mu v nemocnici před několika dny vložila do kapsy máma, zapomněl. Rozložil již poněkud pokrčený bílý arch a překvapením tiše vykřikl:

„To snad ne, proboha!“ Když vstupoval do kanceláře svého nadřízeného, stále měl před očima ono děsivé sdělení, napsané téměř nečitelným písmem.

Johne... on... nás... ch... zabít...

Jen pár dní trvalo elitnímu detektivovi Scotland Yardu Hammondovi, než si urovnal všechny myšlenky a než dospěl k jasnému cíli. Ale aby se k němu dostal co nejbližší, musel provést v následujících dnech několik zásadních změn. Ukončit svou činnost u metropolitní policie, opustit Londýn a nastěhovat se do domečku po matce. Vrátit se tam, kde vyrůstal. Ano, to bylo pro tohoto muže v tuto chvíli jediné řešení. A jestli na okamžik pochyboval, tak krátký moment, jenž prožil během jednoho následujícího odpoledne, který strávil s nostalgií a se vzpomínkami v prostředí, které důvěrně znal z dětství, ho přesvědčil, že koná správnou věc. Ano, stačila chvíle, okamžik, ne delší než pronikavé zahoukání klaksonu auta. Tak málo stačilo, aby ucítil, jak mu do mozku zajel tenký ostrý nůž. Bolest, hrůza děs. Tři slova, která se mu okamžitě vybavila v souvislosti s několika písmeny, jež se před ním zjevila.

Než se tak stalo, procházel místnostmi nevelkého domku, nechal se ovívat vzpomínkami a zážitky a nemohl přeslechnout přívětivý hlas své mámy: ‚Johne, chlapče, kde zase běháš. Na stole máš teplý čaj a něco k zakousnutí...‘

Kuchyň, čtyři místnosti a neveliká zahrádka. Docela malý domek, ale pro skromný a pohodový život úplně ideální. Muž se zastavil v největším pokoji, kde se nacházela rozsáhlá knihovna. Zaklonil hlavu a zavřel oči. Tady trávil jeho máma hodně času. Milovala četbu, ale nejen ji, po smrti svého manžela se poslední dva roky věnovala mnoha aktivitám: bowlingu, plavání, turistice. Na svých sedmdesát let působila neskutečně aktivně a energicky. Pravidelně se setkávala s přáteli, jednou týdně navštěvovala kavárnu, kde si neodpustila svůj oblíbený koňak, účastnila se premiér v divadle a nevynechala žádný koncert klasické hudby. Občas ji navštívila Anette Gardnerová: zdravotní sestra z místní nemocnice. Tu ji vyjednal a platil právě on. A také se občas u sestry informoval. Ale až na drobné problémy, které souvisely s diabetem 2. typu, nepociťovala Key Hammondová žádné anomálie. A ony problémy se zvýšeným obsahem cukru v krvi měla pod kontrolou: alespoň tak to Johnovi bylo vysvětleno. On sám, pokud to jeho pracovní vytížení dovolovalo, neváhal a přijel. Ale, bohužel, volného času měl stále míň a míň a návštěvy rodného města byly stále skromnější. Dokonce matce nabídl po smrti táty, aby se přestěhovala k němu do jeho bytu v metropoli, ale máma s tímto návrhem vehementně nesouhlasila.

‚Synku, zbláznil ses,‘ okamžitě zareagovala, ‚celý život se dívám na tu naši malou kostelní věž a poslouchám její roztomilé zvonění, a když chci, pokochám se nedalekým borovým lesem nebo zlatými zrny kukuřice, a najednou bych měla slyšet zvuk několikatunového Big Benu a houkání desítek lodí na Temži? Ale ne, to ne, synku, to už není nic pro mě. Ale ráda za vámi občas přijedu. A chápu, že tvá práce ti zabírá téměř všechn volný čas. Netrap se tím, že nemůžeš přijet častěji. Ty máš poslání a to je, chlapče, důležitá věc. Chytej ty zlé, ať se nám dobře usíná.‘

John Hammond se posadil do pohodlného čalouněného křesla a očima pomalu přejížděl každé místečko pokoje, každý kout, každou prasklinu, každou skvrnu na zdi. Na chvíli se ztratil... zase byl tím malým chlapcem a pobíhal po pokoji: poté se zastavil a vystoupil na neveliký řebřík, který jeho otec používal k tomu, aby se snadněji dostal do hořejších polic knihovny. Ve fantazii

osmiletého kluka však byl tento předmět proměněn na stěžejň karavely a on byl oním námořníkem, který všem oznamoval, že právě vidí zemi: Země! Vidím zemi...

Muž náhle vstal a opustil minulost. Opět sáhl do kapsy a vytáhl onen zmuchlaný papírek. Ta věta mu nedávala smysl. A vlastně se jí docela děsil. Co má ten vzkaz znamenat? ... *chce nás zabít...* Ztrácela snad máma nad sebou kontrolu, nebo ji negativně ovlivnila mysl ona havárie a následné nemocniční prostředí? A co ty její další průpovědky o lidech, o té cestě a o autu? Prý bylo v pořádku! Policie, ale tvrdila něco úplně jiného. Muž si znovu promítal ty smutné chvíle v nemocnici. Držel ji za ruku a díval se jí do očí... a opět slyšel její hlas... *A nezapomeň na mou oblíbenou knihu.* Knihu? Dobře věděl, že měla několik oblíbených autorů: Balzac, Stendhal, Zola ale i Aghatha Christie a Conan Doyle. Ale její favoritkou byl román spisovatelky Charlotte Brontëové Jana Eyrová. Inspektor si jasně vzpomínal, že několikrát o tomto díle prohlásila, že by si ho měl každý přečíst a nejenom proto, aby pochopil, co je krásná literatura, ale i pro hloubku a filozofii onoho románu. Občas se zdálo, jako by jí obsah té knihy něco připomínal. John Hammond knihu nečetl, ale znal filmové zpracování, které ho svou nepředvídavostí a atmosférou docela zaujalo. Ano, kolikrát mu máma říkala, že musí více číst. *V knihách, chlapče, nalezněš odpověď na každou otázku, ale musíš umět nejen správně číst, ale i správně vnímat a nebát se klást si otázky.* Ano, toť hluboká pravda, muž jen povzdechl a zadíval se na několik řad nesourodých hřbetů knih, které lemovaly mahagonové police knihovny. Rychle se zorientoval, neboť věděl, že knihy jsou seřazené podle žánrů.

Netrvalo dlouho a jeho zrak objevil titul, který hledal: Jana Eyrová. Pokrčil rameny, a už chtěl odejít, v duchu si říkal, že ještě bude mít spoustu času na přečtení. Udělal pár kroků, ale... náhle se zastavil, otočil a vrátil se zpět. Jen polohlasně si zamumlal:

„Proč máma tak vehementně chtěla, abych si tu knihu přečetl? A proč mi to říkala zrovna v takové chvíli?“ Vylezl na řebřík, natáhl ruku a vytáhl knihu s evidentně ohmatanou pevnou vazbou. Chvíli ji obracel a poté otevřel, jen otevřel. Tympány zaduněly, vzduch se zachvěl, ale to pravé dunivé fortissimo přišlo až vzápětí: z knihy se jako listí z koše vysypalo několik novinových útržků a pozvolna dopadly na koberec. Když je posbíral a rozprostřel na stole, jen nechápavě zakroutil hlavou. Tympány stále duněly a zdálo se, že i

stěny a strop se chvějí. Muž se naklonil a zorničky se mu rozšířily: na každém výstřížku bylo jméno a všechny měly v titulku uvedeny dvě stěžejní slova – náhlá úmrtí. Inspektor vzal každý výstřížek a pozorně se začel. Závěr? Nešťastná náhoda, nedbalost: v několika případech infarkt. Jen zklamaně povzdechl. Prostě jen úmrtí. Celkem osm lidí: tři ženy a pět mužů zemřelo v průběhu čtyř let. John je všechny znal, aby ne, vždyť patnáct let, které zde prožil, nešlo vymazat. Díval se na zažloutlý novinový papír a absolutně nechápal, oč tu běží. A už vůbec ne, když se zaměřil na věk zesnulých. Sedmdesát a výš. Proč si je, proboha, máma schovávala? Zvuk se ztišil, ouvertura, ale stále rezonovala místností: muž se v duchu ptal, proč jsou zde uvedena jména jen těchto lidí? Bezesporu muselo zemřít více obyvatel Egertonu v onom rozmezí, možná šlo jen o nějakou nostalgii, vzpomínku... ano, ano, určitě, tak to bude: máma ty osoby důvěrně znala, a protože se nemohla smířit s jejich skonem, chtěla se o nich něco bližšího dozvědět a protože byla taková, jaká byla... zajímala ji i jejich smrt. Snad. Detektiv si opět položil před sebe onen papírek s kostrbatým a neúplným sdělením, který mu matka před několika dny v nemocnici předala. Znovu si vybavil její vystrašený pohled, její roztřesený hlas a její záhadná slova. Proč, proč se tak chovala? A jak s tím vším souvisí ona věta: *chce... nás zabít...* Kdo a koho? Muž opět nechápavě zakroutil hlavou, nalil si brandy, ústřížky pečlivě schoval, poté poněkud zklamaně zaklapl knihu a chtěl ji vrátit na místo. Když s ní bezmyšlenkovitě otáčel a už už se ji snažil znovu zasunout mezi ostatní, všiml si najednou docela zmačkané fotografie, která zřejmě z knihy vypadla a nyní ležela nenápadně vtisknutá k zadní stěně knihovny. Muž natáhl ruku a pokrčený papír vytáhl a pak stačilo, aby ho rozevřel a rukou poněkud vyhladil, a na pár vteřin mu tělo strnulo. Dubové paličky dopadly znovu plnou silou na kožený potah bubnu a sílicí pronikavý zvuk tympanů rozechvěl okenní tabule. John cítil, jak se jeho tělo zachvělo, rukou se musel přidržet police, aby neztratil rovnováhu. Oči fascinovaně hleděly na fotografii, kterou právě držel v ruce. Byla už notně vybledlá a trochu potrhaná, ale zcela jasně se na ní rýsovala neveliká budova – srub. Ano, ten obrázek už kdysi dávno zahlédl, ale nyní ho upoutalo docela něco jiného. Téměř přes celou fotku byla napsána kostrbatým červeným písmem jedna jediná věta: *Gordon se vrátil!!!* Sklo se vysypalo na zem a prasklina ve zdi rozšířila. Před očima jako by se mu na pár sekund rozzářilo jméno,

keré už téměř zapomněl: Gordon May! Jméno, které se stalo na dlouhá léta v širokém okolí synonymem hrůzy, strachu a odporu. Jméno, jež dlouhá léta obyvatelé Egertonu spojovali jen s tím nejhorším přívlastkem, jméno, které se každý bál vyslovit. John Hammond cítil, jak mu po zádech stéká studený pot a jeho srdce zvyšuje pulz. Musel se několikrát nadechnout a zatnout ruce, až se mu nehty vryly do dlaně. Znovu se zadíval na tu černobílou fotografii: to stavení si osobně nepamatoval, tehdy mu byl sotva rok, ale s oním děsivým příběhem, který tak úzce souvisel nejen s tou dřevěnou stavbou, ale především se jménem, které stále upřeně pozoroval, se během svého dospívání setkal několikrát. Pomalu sestoupil ze žebříku, na zádech stále cítil chladivý dotek ledové kry.

Na chvíli zavřel oči: s vrzáním a skřípotem se otvírala v jeho mysli postupně nejrůznější dvířka, která skrývala v temných zákoutích směs různorodých střípků, které tvořily vzpomínky. Jedna však dominovala!

Strub v roce 1980 kompletně vyhořel, a smrt v něm tehdy nalezlo dvacet lidí: většinou to byly děti. Tato věta se jasně rozzářila v mozku Johna Hammonda. A hned v zápětí vyšlehly další plameny a zjevilo se jedno jediné jméno: Gordon May! Čtrnáctiletý mladík, který ve stejnou dobu dlouho tyranizoval obyvatele města a okolí. Stvůra a necitlivý člověk, který, ač mlád, nešťítal se téměř žádného zla. Říkalo se mu kulhavá bestie, protože dopadal na pravou nohu, nebo také pyskoun, neboť trpěl oním nepříjemným handicapem, kterému se medicínsky říká rozštěp rtu. Důkazy údajně jednoznačně svědčily o tom, že on byl oním žhářem, on způsobil to zlo! Dvacet lidských životů. A vůbec nezáleží na tom, že pár dětí se přímé smrti upálením vyhnulo. Osud je dostihl. Podlehly po určité době devastujícímu zranění, které během děsivého inferna utrpěly.

Bylo ovšem s podivem, že hlavní viník Gordon May nebyl nikdy dopaden! Od té osudné noci jako by zmizel z povrchu zemského. Nikdo ho už nespátl. Ale objasnění této záhady zase nebylo až tak tajemné: pokud si inspektor dobře pamatoval, mluvilo se o tom, že mladík s největší pravděpodobností v chatě uhořel společně se svými oběťmi. John pochopitelně neznal podrobnosti tehdejšího vyšetřování, nevěděl, zda byly nalezeny jeho ohořelé kosti nebo zuby, či jiné důkazy. Pravděpodobně ano. Protože všichni této verzi uvěřili. Muž nemohl od nápisu odtrhnout oči.

„To přece není možné,“ zakřičel. „To není možné!“ Po chvíli se uklidnil a jeho rty se zkrivily do ironického úsměvu: dobře si vzpomínal, že ještě řadu let po oné tragické události používali místní jako nejúčinnější varování pro své nehodné děti jednu jedinou větu: Když budete zlobit, objeví se tady pyskoun!

John pozoroval ta velká písmena, která evidentně byla na papír vepsána s určitým rozčilením, neboť se téměř promítla na zadní stranu. Ještě chvíli nevěřícně vrtěl hlavou a pak... fotku otočil. „Proboha!“ vykřikl. Obočí jako vystřelený šíp vylétlo nahoru, čelo protнула hluboká vráska a tep srdce se zvýšil. Na rubu fotky byl úhledným písmem jeho matky napsán seznam jedenácti jmen. Mezi nimi i Vendy Hillerová, Carry Allenová a... Key Hammondová! Za osmi jmény byl udělán křížek a za zbývajícimi... otazník. Křížek měli ti, co už zemřeli a otazník... detektiv znovu zaklel, vstal a udělal několik kroků. Máma si dělala přesnou evidenci těch, kteří už zemřeli a těch, kteří jsou v ohrožení. Do té druhé skupiny patřila ona! Ona tušila svou předčasnou smrt! Detektiv si náhle uvědomil, co měl před pár minutami rozprostřeno na stole před sebou. Znovu vytáhl novinové výstřižky a po chvíli k nim přidal vybledlou fotku. Nakonec na stůl rozestřel pokrčený papír, který mu máma roztřesenou rukou v nemocnici dala do kapsy.

„To snad ne!“ Ta souvislost bila přímo do očí: Gordon May musel všechny ty lidi znát! Ano! Tehdy měli kolem třiceti let a on jako dítě se s nimi musel zcela určitě setkat. A ne jednou. Má to všechno nějakou souvislost s dneškem? Jeho máma o tom byla evidentně přesvědčena. Ano, Gordon se vrátil, aby znovu páchal zlo. Proč až teď a skutečně on zavinil smrt těch lidí? To přece nedává smysl. Nikdo nemá žádné podezření. Nebo je všechno jinak? Inspektor několikrát prudce vydechl a zpocenými prsty si důkladně protřel spánky. Možná si to máma jen vsugerovala. Ano, je to možné, znal ji dobře, měla docela bujnou fantazii. Často mu vyprávěla určité příběhy, které se možná někde v okolí staly, ale ona je vždy ještě doprovodila svou fikcí, svou úvahou. Proč se mu ale nikdy ani slůvkem nezmínila o tom, co se mu nyní honilo hlavou? Bála se? Nebyla si jistá? Proč se někomu o tom nezmínila? Muž se znovu zadíval na ona jména: vesměs to byli její nejlepší přátelé. Ale, co když se přesto někomu o tom zmínila?

V jeho hlavě vybuchlo tisíce papírových konfetů a na každém onom lesklém papírku byla zřetelným černým písmem vepsána

nějaká otázka: Copak Gordon May tehdy neuhořel? A kde se po celou dobu skrýval? Jak to, že ho nikdo nepoznal? Změnil podobu? A pokud ano, kdo je to? A co znamená... chce nás zabít? Vždyť ti lidé nezemřeli násilnou smrtí.

„Dost!“ vykřikl, ale po chvíli už mírnějším hlasem dodal, „důkazy, potřebuji důkazy!“ Ani neuvědomil, že tyto slova pronáší do prázdného neživého prostoru, který byl nyní vyplněn jen jeho velkými otazníky. Rozhlédl se, místností se rozprostřelo ticho, totální, omamující, ale přesto se detektivovi zdálo, že slyší postupně zesilující zvuk plamenů, praskání, zlověstné syčení a sténání, které se v okamžiku přeměnilo na srdcervoucí křik a pláč. Ne! Pomalu zasunul knihu na prázdné místo a s fotografií v ruce se opět posadil do koženého křesla. V hlavě se mu zmateně převalovaly různé zkroucené vzpomínky, ale jedna věc se jako maják tyčila do nebes: *Musím se sem vrátit. Musím.* Znovu se zadíval na černobílou fotografii, na které dominoval robustní, hrubě otesaný srub. Vzpomněl si, kdy ji viděl poprvé. Mohl mít sotva sedm let.

Tehdy mu ji otec vytrhl z rukou a hněvivě vykřikl: ‚Chlapče, proboha, dej ji pryč! V ní je ukryto zlo, velké zlo!‘ V té době na ni žádná jména napsaná nebyla.

John Hammond si schoval onu vybledlou, záhadnou vzpomínku do náprsní tašky, posadil se, zaklonil hlavu a přivřel oči. Jeho mozek zareagoval okamžitě. V tento moment věřil svému úsudku jako nikdy předtím a také věřil své mámě. Po chvíli vstal a při odchodu v duchu přísahal: „Slibuji ti, mámo, že tu záhadu rozřeším a pokud existuje zlo, tak ho odhalím.“

Pokud tak chtěl inspektor John Hammond učinit, musel provést ve svém životě několik zásadních změn. Nevěřil na hladký průběh a nemýlil se.

Výpověď, to bylo první, s čím začal. Samozřejmě, že důvody svému dosavadnímu šéfovi sdělil, a pochopitelně jeho reakce byla přesně taková, jakou očekával.

„Inspektore, to myslíte vážně? Opravdu chcete opustit Londýn a své lukrativní místo a začít někde řešit na vlastní pěst případ, který máte jen a pouze ve své hlavě?“ hlas vrchního komisaře Richarda Greena zněl zpočátku velmi zlověstně až nepřátelsky. „Možná jste čekal, že se slituji a budu vás oficiálně jmenovat vyšetřovatelem, přidělím vám tým, dám vám pravomoc a vy si nějaký čas budete užívat, a když nic nezjistíte, tak mi sdělíte:

bohužel šéfe, zmýlil jsem se ve svém úsudku, vracím se zpět. Ne, ne, John! Tak takhle ne!“

Muž si zapálil cigaretu a slastně vyfoukl několik bílých obláček dýmu a pokračoval: „Vždyť nemáte žádné důkazy, žádné! Jen domněnky, úvahy, nějakou starou fotku se jmény. Ano, já vím, že vámi... ona nečekaná smrt mámy hluboce otřásla, ale vy chcete vyšetřovat případy, které jsou již uzavřené. A hlavně... nevyznačují se přívlastkem násilné nebo záhadné! Tedy, pokud nebereme jako záhadu, že se člověk dožil jen pětasedmdesáti let. A to nehovořím ani o faktu, že se vás to dotýká osobně a neměl byste se podílet na oficiálním vyšetřování. Ale to vám je asi jedno, že? Zatraceně... věřte mi, děláte chybu, detektive, a ještě větší, že chcete od nás odejít. Víte dobře, že elitních detektivů je nedostatek a... a zločinnost neklesá, ba naopak. Dal jsem vám týden na rozmyšlenou, ale jak vidím, názor jste nezměnil.“

Vysoký ramenatý muž s krátkým sestřihem, orlím nosem a unavenýma očima se na chvíli odmlčel. Pak jen lehce zavrtěl hlavou a dodal: „Víte, já vás skutečně nemohu jen na základě nějakých úvah jedné... starší dámy nasadit na případ a oficiálně zahájit vyšetřování. Promiňte, to bych u svých nadřízených neobhájil. A vaše tušení? Vraždicí maniak, který zabíjí... výhradně staré lidi? Cha... cha... vím, Johne, že váš úsudek bývá většinou správný, ale v tomto případě... lituji. Ale jako námět na detektivku, dobrý.“

Komisař nervózně zabubnoval prsty o dřevěnou desku stolu, podíval se na muže, který seděl před ním s vyzývavě založenýma rukama a znovu se zeptal: „Opravdu chcete po více než patnácti letech opustit Scotland Yard? Odstěhovat se někam na jih Anglie dvě stě kilometrů daleko od hlavního města, a pátrat po fiktivním zločinci jen na základě nějakého svého pocitu? Jste ještě větší blázen, než jsem si myslel.“

Muž znovu zabušil do stolu, povzdechl si, podíval se z okna na nedaleký Big Ben, a jako by pro sebe konstatoval: „Ale také jste zatraceně dobrý detektiv. A já si vážím takových lidí.“

Následně usedl před počítač a chvíli něco psal. Pak zdvihl hlavu, pokrčil rameny a zadíval se opět na svého podřízeného. V jeho hlase se zableskl náznak omluvy: „Opravdu to nejde, nemůžu vás oficiálně uvolnit na vyšetřování zločinu, který evidentně nikdo neregistruje ani náznakem, tedy kromě vás a... vaší zesnulé matky. Sám nejlépe víte, že její úmrtí způsobila

mrtvice, tak to potvrdila lékařská zpráva. Je to smutné, ale je to tak. S tím nelze nic udělat. A příčina její havárie také byla beze zbytku vyšetřena: technická závada na autě. A ti ostatní? V Egertonu nikdo nesdílí váš názor ani v nejmenším. Alespoň nikdo nepodal na místní policii žádný podnět k vyšetřování. Ověřoval jsem si to. Ne, nebojte se, ptal jsem se velmi opatrně. Respektive jsem si vyžádal na kontrolu veškeré informace o všech případech úmrtí v tom městě za posledních pět let. Ostatně bylo to v rámci běžné revize případů. Jednou za čas se to může týkat každého policejního oddělení. Závěr? Nic nepotvrzuje vaši domněnku. Bylo vyloučeno jakékoliv, byť sebemenší podezření, které by naznačovalo násilnou smrt. Nic, vůbec nic. Vyšetřování byla ukončena a případy založeny ad acta. Ale to už jistě také víte. A něco jako... úkladná vražda? V tom městě se staly za tu dobu jen tři takové případy. Všechny byly vyřešeny a podezřelí odsouzeni. A jen tak na okraj: věk oněch obětí... mezi dvaceti a třiceti lety. Tečka. To jsou fakta, milý Johne, nic než fakta. A to vaše tajemné vraždící monstrum... jak se... aha, Gordon May. Johne, je to už téměř čtyřicet let. Ten muž je dávno mrtvý. Zůstala jen pověst. Ano, děsivá, ale jen pověst. Nic víc. Ach jo, popravdě řečeno, původně jsem měl v úmyslu váš návrh výpovědi smést razantně ze stolu. Zatraceně!“ Komisař Green zaklel, poněkud nahněvaně zavřel notebook, a pak namířil ukazováček na muže jako profesor, který vyvolává žáka k tabuli.

„Ale vím, že jste rozhodnut odejít a pokud to nepůjde oficiálně, chystáte se mi odevzdat odznak a zbraň. Je to tak?“

Muž se postavil, popošel pár kroků a zastavil se těsně před inspektorem Hammondem. „Rozhodl jsem se, že vám dám poněkud jinou nabídku,“ řekl a hned pokračoval, „prvního srpna se budete hlásit na policii v Egertonu, okay? Ale vaše převelení bude mít pouze jediný důvod: změna trvalého bydliště. Ostatní už záleží na vás, a doufám, že jste si vědom toho, že vám nemohu na novém místě zabezpečit takové podmínky, jaké máte u nás. Chápete... nejen platové, ale ani zařazení. Budete začínat téměř od nuly. Záleží na vás, jak se tam zapíšete. A pokud se rozhodnete vyšetřovat ten váš případ, musím vás upozornit, že v tom budete sám. Jednáte na vlastní pěst a ponese všechny následky. To je vám doufám jasné?“

Aniž by komisař čekal na nějaké vyjádření, zeptal se: „Jsmo domluveni, inspektore Hammonde?“

Až v tomto momentu se ozval Johnův hlas: „Ano... a děkuji, šéfe. Myslím, že je to nejlepší řešení a budu velmi rád, když i nadále utajíte můj pravý důvod... zatím. Já vím, že máte pochybnosti, ale pevně věřím, že vás brzy vyvedu z omylu.“

Ústa Richarda Greena se nejprve nepatrně zkřivila do nuceného úsměvu, a až po chvíli se poněkud ironicky ozvalo: „Nechám se rád překvapit, Johne.“ Po chvíli onen mírný optimismus opět převálcovala skepse. „No... myslím, detektive, že se vydáváte na příliš tenký led. Oba dobře víme, že se budete muset zřejmě hodně ponořit i do dávné minulosti. A to bývá vždy velmi ožehavé. Byl bych nerad, abyste zapadl někam do černé rašeliny nenávisti a přetvářky a pak si nesl následky a nejen vy. Nebude tam sám, vidíte? Žena vás určitě bude následovat, je to tak? A nezapomeňte, že důvěra se těžko získává, ale lehko ztrácí. To vám snad nemusím říkat. Já vám samozřejmě dám to nejlepší doporučení, ale dál... no zlomte vaz. Je vše jasné, detektive?“

John Hammond jen pokýval hlavou a rozloučil se. Při odchodu ještě zaslechl: „A Johne, kdybyste nutně potřeboval pomoc, ozvěte se.“

Komisař počkal, až detektiv odejde, poté vzal do ruky jeho výpověď, roztrhal ji a vhodil do koše.

„Ať si chlapec chvíli užije venkova,“ zabručel muž do prázdné místnosti.

John Hammond strávil v Londýně dvacet let, zde potkal svou ženu Claire, a zde byl také nedávno povýšen do hodnosti inspektora. Přesněji řečeno stal se elitním detektivem Scotland Yardu, kam po studiích a krátké praxi na okrsku nastoupil.

Teď stál na prahu nové výzvy a nového začátku. Nevelké městečko Egerton, kam se měl v nejbližších dnech přestěhovat, se nacházelo asi 200 km od hlavního města na jihu Anglie. Jen na chvíli mu blesklo hlavou, že jedná neuváženě, jen na okamžik se vynořila v mozku otázka o promarněné kariéře, jen na malý moment uslyšel hlas v podvědomí, že riskuje.

Ostatně to vše zahlédl i v očích kolegů, se kterými se rozloučil slovy: „Pánové, bylo mi ctí s vámi spolupracovat, ale teď cítím, že se musím vrátit do míst, kde mám kořeny. Snad i tam najdu uplatnění. Víte dobře nejlíp, že zlo nerozlišuje mezi velkoměstem a vesnicí. Nebojte se, neudělám vám ostudu, alespoň doufám. A také... nestěhuji se na kraj světa.“ Po chvíli ještě dodal: „Mám takový pocit, že vás budu co nevidět potřebovat.“

„Jasně, Johne, kdykoliv se ozvi. A vědí vůbec tam ti místní, jaká kapacita k nim přijde? No až se zabydlíš, tak se zastav a povykládej.“ Pár povinných úsměvů, podání ruky a poplácání po ramenou. Žádné oslavy, žádná velká slova. Jedna kapitola života končí. Co bude dál? O tom inspektor John Hammond neměl sebemenší tušení.

Na závěr si ponechal úkol z nejtěžších – svou ženu. Když se večer díval do oněch zelenohnědých očí, trochu jako by ztratil jistotu. Ne, nic nevysvětloval, nezdůvodňoval, jen konstatoval: „Claire, známe se asi patnáct let, víš, že občas mívám zvláštní pocity, ano, je to takové nespecifické chvění myslí. Řekl bych až omamující, možná pohlcující. Najednou mám v hlavě plno otazníků, spousta nedokončených vět. Znáš mě, lásko, patří to k mojí práci. A dobře víš, že mnohdy tomuto pocitu podléhám. Jsem si vědom, že to nemáš se mnou jednoduché. Teď musím udělat v životě zásadní změnu... musím, věř mi. Něco se stalo, respektive, něco se děje. Zatím nemohu být konkrétnější. Jedno je však jisté... moje místo je teď jinde, než tady v Londýně. Nevím, na jak dlouho... ale rozhodně půjde o měsíce. Claire, prosím tě, nenuť mne k vysvětlování. Mohu ti říct jen jedno: moje máma by si to přála a ty jsi po mém šéfovi jediná osoba, které alespoň nastiňuji důvod. Ostatní se domnívají, že se jedná spíše o nostalgii, o odpovědnost k nemovitosti, kterou jsem po matce sdělil. Londýn opustím na vlastní žádost a 1. srpna bych měl nastoupit na nové místo. Ani v Egertonu by neměli tušit pravý důvod, i když s tím si nejsem tak jistý... časem se uvidí. Musím se snažit, aby se tak stalo co nejpozději, protože pokud se ona teorie potvrdí, určitě se někdo bude snažit zamést stopy, a to ještě důkladněji než dosud. Ovšem může se také stát, že to podezření, které nyní ovládá mou mysl, je úplně scestné. Ať tak či onak, vzhledem k citlivosti, jež ony události spojuje, nečekám příliš pochopení a vstřícnosti. Claire, možná se tentokrát mýlím, možná dělám krok nesprávným směrem, ale vykonat ho musím. Lásko... ta změna se tě nemusí týkat. Můžeš zůstat v Londýně a pokračovat ve své práci. Nebudu tě přemlouvat, ani nijak ovlivňovat, nemusíš mě následovat... samozřejmě, potěší mě, pokud občas přijedeš. Víš, teď je moje místo někde jinde. A na rovinu, Claire, nechtěl bych být původcem něčeho, co by zasáhlo i tvůj život. Egerton je malé město: tam každý zná každého a novinky se šíří rychle jako lavina. To není metropole, v Egertonu nelze dlouho žít v nějaké předstírané anonymitě, pokud se tam

něco začne dít, každý o tom bude ihned vědět. A moje práce je hlavně o lidech. A nedej bože, aby v tak malém městě, nebo spíše obci, někdo pocítil újmu: ať právem, či ne. To už je jedno. V každém případě se během onoho vyšetřování mohou dít prazvláštní věci. Počítám s tím... a nevím, kam až to může vést. A nechci tě do ničeho zatáhnout. Lidé dokážou být zlí, to ti snad nemusím říkat. Možná vše zveličuji, možná se nakonec ukáže, že hlavní roli ve všem hraje jen a jen náhoda a logické jevy. Může se to stát a já pak... můžu být ukamenován. Doufám, že jen obrazně. Jediný člověk, kterého budu občas informovat je můj... už bývalý šéf. Toť vše. A ty, Claire... rozhodni se, jak sama uznáš za vhodné. Já to pochopím a budu to respektovat. Ten následující krok, který musím udělat... to je krok do neznáma, a něco mi říká, že rozhodně nepůjde o procházku rozkvetlým sadem. I když paradoxně pro mne je to krok spíše zpátky do dětství.“

Muž jen pokrčil rameny, povzdechl a tiše dodal: „Ale nejsem si vůbec jist, zda je to výhoda... uvidím.“ Pak se zahleděl do velkých, zvědavých očí své ženy a jemně ji chytil za štíhlé prsty, jejichž nehty zdobila perleťová modř.

Claire Hammondová působila na univerzitě King's College London. Než získala ono prestižní místo a titul magistra sociálních věd uběhlo mnoho let. A teď? Má se všeho vzdát? Chvíli váhala a zvažovala všechny možnosti. Děti zatím neměli. Ona by chtěla, ale její muž z nějakého důvodu otálel. Ve třiceti měla nejvyšší čas a Johnovi se blížila čtyřicítka. Ještě nedávno si říkala, že zrovna teď nadešla ta pravá chvíle. Oba si už vybuodovali kariéru, oba si nemusí nic dokazovat: jenže... najednou stála před překážkou a nebyla rozhodně první. Ano, brala si policajta a věděla, do čeho jde. Zasllechla hlas svých rodičů, kteří jí takový vztah dlouho rozmlouvali:

„Tvůj pohled bude často upřen na hodiny a na kliku dveří. Nejistota a strach o manžela, to budou tvoji společníci, přemýšlej o tom.“ Ale ona Johna milovala a byla přesvědčena, že on miluje ji. Jen okamžik zaváhala, ta chvíle byla kratší, než coby její pohled přelétl popsaný list papíru.

Podívala se na poněkud zachmuřenou tvář svého muže a tichým, ale rozhodným hlasem řekla: „Johne, netuším sice, o co se pokoušíš, ale věřím, že jdeš správnou cestou. Vím, že bys nikdy neudělal lehkovážné rozhodnutí. Teď s tebou jít nemohu, ale až skončí semestr, tak se pokusím domluvit s rektorem na uvolnění a

pak za tebou přijedu. To bude zhruba za dva měsíce. Mně se Egerton vždycky líbil. Zatím se můžeme vídat o víkendech, co ty na to?“ John ji jen políbil a řekl:

„Miluji tě, lásko, děkuji. Já se zatím důkladně seznámím s naším novým bydlištěm, vše připravím a... a zavzpomínám na svou mámu. Okay?“

IV

Key Hammondová byla šarmantní dáma kypící optimismem a chuti k životu: její smrt mnohé zasáhla. Když John Hammond v prvních dnech po návratu procházel známými uličkami, byl až zaskočen docela specifickou situací. Zaprvé se mu zdálo, jako by odešel z těchto míst jen před pár dny a zadruhé se nestačil divit, jak jeho máma byla oblíbena. Později samozřejmě onu situaci poněkud přehodnotil, ale na začátku, kdy ještě jeho mysl nebyla zahlcena stále novými a novými událostmi, vše vnímal jinak. Nesčetněkrát zaslechl větu typu: Key byla báječná ženská... Nechápu, jak se to mohlo stát... Já ji říkala, že jezdí příliš rychle... A co vy, Johne, zůstanete u nás? Budete se starat o dům? Víte, že jste se skoro nezměnil? Prý pracujete na Scotland Yardu? No jo, jste celý po mámě...

Chvilí trvalo, než se situace zklidnila, a než se okolí dozvědělo, co potřebovalo. Ano, John Hammond se vrátil. Ten mladý muž, kterým se jejich Key tak často chlubila, že po ní získal schopnost řešit neřešitelné. Ano, ten muž, který na prahu dospělosti od nich odešel, aby mohl zrealizovat svůj sen a také sen svojí mámy. Ten nesmělý chlapec, který se postupně propracoval až na detektiva nejprestižnější policie světa. A nyní, se tomu chlapci zastesklo a vrací se do rodného města, jež je sotva zaznamenáno na mapě, aby pomáhal udržovat klid a pořádek. Opravdu tomu všichni věřili?

„No, ne! Návrat ztraceného syna. Vítám tě, chlapče, téměř jsem tě nepoznal. Už tě čekáme, tamtamy znějí neomylně... Johne, kamaráde, pojď na mou hrud.“

Neveliký, podsaditý asi čtyřicetiletý muž v policejní uniformě seržanta teatrálně roztáhl ruce, aby obejmul svého dávného přítele. Po chvíli srdečného plácání po zádech a teatrálního úsměvu se policista obrátil na několik mužů, kteří s ním sdíleli místnost, a pokračoval ve svém monologu: „Tak, pánové, to je

John Hammond, naše nová posila a bacha... můj kámoš z mládí. Někdy vám povykládáme o našich historkách před těmi... mnoha lety a buďte si jisti, že se budete smát ještě příští den. No ale, pozor, pánové, doba se změnila, z nesmělého, neprůbojného a poněkud obtloustlého chlapce se stal šarmantní muž a hlavně... elitní detektiv věhlasného Scotland Yardu. Žádný lump už nemá v naší obci a širokém okolí šanci. Johne, vítej mezi námi.“

Hlas se poněkud ztišil, a seržantův vřelý stisk kolem ramen svého přítele povolil.

„To, co stalo tvé mámě, mě fakt mrzí, ale s tím svým Adamem jezdila jako Fitipaldi. Myslím s tím staříčkým Opelem, který ošetřovala v garáži. Sám nevím, proč mu tak říkala. Ptal jsem se jí, ale nikdy mi to neřekla. No je mi to líto. Všichni ji tady měli rádi, i když dokázala být někdy velmi neodbytná. A ta její fantazie... tak, kamaráde, vzhůru do práce. Je to tady sice poněkud skromnější než tam... u vás, ale parta je tu stejně dobrá, ne-li lepší, uvidíš. Jo, ale s vrahounama moc nepočítej, tady žijí hodní lidé.“

John se jen usmál, neměl zrovna náladu na nějaké proslovy a úvahy. Všem přítomným podal ruku, posadil se za stůl, který mu byl přidělen a zapnul počítač. Nemohl si nevšimnout, že v některých očích nových kolegů se odráží jen hraná kolegialita a vstřícnost, ale chápal je. Přesněji řečeno snažil se je pochopit. Jako všude i zde se budou obávat, že jim někdo „nový“ zasáhne do nepsaných zákonů, zvyklostí a tradic. Člověk by řekl, že každý policista má na mysli jen jedno: snažit se, aby lidé dodržovali zákon. Ano, zní to krásně a učeně, jenže... i policisté jsou lidé, lidé s chybami, touhami a mnoha osobními problémy.

Inspektor se zadíval na obličej mužů, kteří se měli stát jeho kolegy. Chvilku to určitě potrvá, než k sobě najdou cestu, pomyslel si. Z přítomných znal nejlépe jen Stanleyho Harveye, který mu udělal ono entrée, a pak se mu ještě matně vybavila vzpomínka na šéfa oddělení Jamese Bronsona. Asi šedesát let, poněkud nesouměrná postava: úzká ramena, široké boky a pár kilo navíc. Prořídle světlé vlasy, které si neustále sčesával dozadu, mu co chvíli neposlušně padaly na nevysoké čelo, a on si je upravoval skoro stejně tak často, jako široké šle, které mu sjížděly z jeho neforemného těla. Když nebyl ve službě, trávil čas na rybách. Evidentně se těšil na důchod a nového spolupracovníka přivítal sice poněkud chladně, ale bylo vidět, že chce, aby do kolektivu zapadl co nejrychleji. V krátkém projevu mu popřál hodně zdaru a

přidělil mu jako parťáka právě seržanta Harveyho. Budiž, John toto rozhodnutí jen přivítal. Přece jen pro začátek potřeboval určitou jistotu, někoho, kdo by mu alespoň trochu rozuměl a naslouchal.

Než z Egertonu odešel na studie, kamarádili se spolu, ale přesto nemohl říci, že by Harvey patřil k jeho nejlepším přátelům, ne natolik ho zase neznal. Chodili do stejné školy, hráli spolu basketbal, běhali za děvčaty, ale tím to končilo. Stanley Harvey dojížděl do Egertonu z nedaleké obce a o jeho soukromí John nevěděl téměř nic. Jen se doslechl, že se oženil s mladou atraktivní ženou.

John Hammond jen pokrčil rameny a v duchu si položil otázku: „Je to už téměř čtvrt století, kdy jsem odjel z tohoto města. Co se všechno od těch dob změnilo?“ Na první pohled by mohl říct, že lidem jen přibylo vrásek. Ne, ne, dobře věděl, že chvíli potrvá, než se adaptuje, než pochopí místní mentalitu, zvyky a pravidla. V jednom měl jistotu: lidská povaha je velmi nevyzpytatelná a vůbec nezáleží na tom, co jste kdy a s kým prožil a čím jste dnes. Člověk se vyvíjí, zažívá bolesti i radosti, to co platilo, už dávno platit nemusí. Čas vždy ukáže, na jakou stranu se vychýlí vahadélko s lidskými vlastnostmi. Čas!

Tehdy ještě detektiv netušil, v kolika podobách se mu ono slůvko zjeví. Netušil toho víc. Zbylé kolegy, kteří s ním pracovali na oddělení, inspektor neznal. Většinou šlo o mladší policisty, nebo o ty, kteří na stanici dojížděli z okolních obcí.

Konstábl Edward Chapman, asi padesátiletý s postavou a vizáží Ernesta Hemingwaye, mu sice tvrdil, že se v mládí několikrát setkali, ale John si jeho tvář nemohl vybavit. V každém případě se musel obrnit trpělivostí. A ze zkušeností dobře věděl, že nejlépe se kolega pozná při akci. A ta přišla, kupodivu, nečekaně brzy.

Frank Hawking popíjel koňak a četl místní noviny, a zrovna když se podíval nad nevalnými výsledky FC Manchester City, zacinkal mu budík. Muž se podíval na velké nástěnné hodiny, které měl pověšeny nad krbem a jen tak pro sebe si zamumlal:

„Tak, jdeme na to, chlapče.“ Frank před dvěma lety oslavil sedmdesát let, ale většinou mu hádali mnohem méně. Vzpřímená postava a věčný úsměv na rtech. Tvář měl téměř bez výraznějších vrásek, a jen poněkud průsvitnější kůže a větší množství pigmentových skvrn ho částečně usvědčovaly z jeho skutečného

věku. Před pěti lety mu zemřela žena, ale nezatrpknul, snažil se žít aktivně: nevyhýbal se společnosti, ani nejrůznějších aktivit. Zvláště v poslední době se často setkával se svými vrstevníky a společně vzpomínali na prožité roky. A rozhodně bylo na co vzpomínat. Teď se ale jeho mysl ubírala jiným směrem. Muž vstal, protáhl se a na tváři se mu objevil úsměv. Evidentně se těšil na to, co v následujících hodinách přijde. Když včera přebíral poštu, padla mu do oka útlá obálka. To písmo poznal okamžitě, nedočkavě ji otevřel... *Ahoj Franku. Doufám, že jsi připraven, je čas vydat se na lov. Ty divočáky, co nám tady škodí, musíme zlikvidovat, je nejvyšší čas. Odměna je vypsána. Mám tip, kde se zdržují... tutovej. Past je připravena. Tak zítra v 19 hodin na obvyklém místě. A příteli, víš, na čem jsme se domluvili. Nikomu ani slovo a žádné stopy! Doufám, že rozumíš! Víš, ony ty pasti nejsou zrovna legální, tak, ať nás nic neohroží. A nehleď na to, že je neděle. Lovu zdar...*

Muž jen pokýval hlavou. Jistě, rozuměl té opatrnosti. Není to poprvé a je jasné, že nikdo nechce mít problémy. Žádný mobil, žádné zprávy, vše udržovat v tajnosti. Ať zažijí to pravé dobrodružství: jako zamlada. Dopis spálil už včera. Teď si Frank Hawking protřel trochu unavené oči. Sice měl na dnešek jiný plán, ale nabídka, která se mu náhle zjevila, dostala přednost. Divoká prasata? Proč ne! Zvířata, která před několika lety byla v Anglii téměř zcela vyhubena, se v posledních letech znovu začala hojně rozmnožovat. Divočáci nejenže ničili pozemky, ale hlavně se dostávali stále blíž a blíž k lidskému obydlí a reálně hrozilo, že mohou napadnout i člověka. To se ostatně stalo asi před třemi lety. Frank si na tu situaci dobře vzpomínal. Hlavně z toho důvodu, že tehdy slavil narozeniny, a člověk, který zahynul, byl jeho blízký přítel.

„*Svině zlý!*“ zaklel muž nahlas. Oblékl se, vyjmul ze skříně kulovnici, vzal si pár nábojnic a ze stěny sundal dalekohled. A nakonec ještě poslal zprávu paní Gardnerové, aby věděla, kdy se asi vrátí. Nebylo to nic neobvyklého, ta příjemná starší paní mu občas dělala společnost, a protože pracovala jako zdravotní sestra v nedaleké nemocnici, mohla mu i poradit po zdravotní stránce. Muž v rychlosti mrknul do zrcadla, spokojeně se pousmál a otevřel vchodové dveře. Docela se těšil: měl rád výzvy a dobrodružství, ale také dobře věděl, že roky zastavit nejdou. Kdo ví, co bude příští

rok. Vyšel ven, nastartoval svůj jeep a vydal se ke kukuřičnému poli.

Inspektor si několikrát jemně protřel spánky a poté si upravil delší černé vlasy, které mu zakrývaly vysoké čelo. Ranní paprsky červencového slunce ho příjemně bodaly do tváře a celkovou atmosféru ještě znásobila intenzivní vůně čerstvě pražené kávy, kterou měl před sebou. Na chvíli zavřel oči, zaklonil hlavu a nechal svou mysl listovat v zážitkové knize, která vznikala během několika posledních dnů. Náhle se před ním objevila nepopsaná poslední stránka a jakási neviditelná ruka na ni začala psát úhledným písmem název další kapitoly: Claire Hammondová. Ano, jeho žena se definitivně rozhodla, že se za ním do Egertonu odstěhuje. Přijet měla za pár dní. Určitě svou roli sehrálo i to, že se jí podařilo získat vhodnou práci v místní škole, která shodou okolností hledala profesorku zaměřenou na dějiny a sociální vědy.

Dům v Egertonu, který se stane jejich domovem, byl součástí dědictví. Key Hammondová sice měla dva syny, ale mladší Patrik tragicky zahynul před osmi lety. Dům a nevelký pozemek jednoznačně zdědil John Hammond.

Ten nyní seděl v provoněné kavárně, myšlenky nechal volně plynout a ochutnával dobrou kávu. Zatím těch pár týdnů, které zde prožil, proběhly neobyčejně v klidu, i když v poněkud zvláštní atmosféře. V atmosféře poznávání, vyčkávání, ale i určitého zklamání. Na jednu stranu začal mít inspektor pocit, že ho místní začínají brát za svého, ale tento poněkud subjektivní lahodící dojem srážel nelítostný fakt, že se ve svém případě zatím nikam výrazně neposunul. Ano, byl si vědom, že se schválně chová nenápadně, nijak výrazně na sebe neupozorňoval, neptal se, nevyzvídal a svoje názory si zatím nechával pro sebe. Jen se rozhlížel, poslouchal a snažil se uložit v paměti každou maličkost. Musel konstatovat, že jeho parťák Stanley Harvey měl víceméně pravdu. V tomto městečku, které se nacházelo v jihovýchodní Anglii v hrabství Surrey, zřejmě opravdu žili hodní lidé. Alespoň to tak na první pohled vypadalo. Pár drobných prohřešků se mezi obyvateli sice vyskytlo, ale nic vážného, co by mohlo být považováno za kriminální čin. Johnovi to nevadilo, ba naopak. Měl alespoň čas se dopodrobna seznámit jak s kolegy, tak s mentalitou obyvatel. Po nějakém čase musel konstatovat jednu zajímavou věc: místní, pokud se s nimi začal bavit na určité téma, které ho

zajímalo, řekli jen to, co říct chtěli. Nic víc, nic míň. Nikdo se nesvěřoval, nikdo si nestěžoval. Zajímavé... i na konkrétní dotazy mu odpověděl jen zdvořilý úsměv, pokrčení ramen a posléze odvrácení očí, nebo došlo na rozvinutí nového tématu. Je pravda, že zatím jeho otázky zněly velmi obecně, nechtěl nikoho provokovat. Pevně věřil, že ona zvláštní, zatím neprostupná mlha komunikace se časem prolomí. Nikam nespěchal. Už proto, že si uvědomoval stále častěji jeden fakt: a sice ten, že toto místo se může stát pro něho a jeho rodinu trvalým domovem. Musel jednat velmi obezřetně, dobře věděl, že stačí jen málo a příjemné úsměvy se změní v nepoddajný a chladný kámen. Musí čekat, musí získat důvěru, musí postupovat po krůčcích. Cítil, že něco ty lidi svazuje, jakoby se něčeho báli. Je to možné? Kdy se ledy prolomí? Z úvah ho vyrušil sytý hlas:

„Tak co, Johne, jsi u nás spokojen?“ Inspektor otočil hlavu, jeho mozek se na chvíli změnil na projektor, který mu zběsilým tempem promítal na sítnici desítky tváří, které se už ztratily v šeru dávné minulosti. Konečně se obraz zastavil. Usmál se: Michaela Browna sice hned nepoznal, ale stačila chvíle a měl téměř stoprocentní jistotu. Jako děti spolu hrávali často kriket a tehdy si docela dobře rozuměli. Je sice pravda, že Michael talentu moc nepobral, ale vše nahrazoval svou pílí a vůlí. John kdysi zaslechl, že se pokoušel ve sportu prorazit i jako profesionál, ale nevedlo se mu. Nakonec kriket opustil a snažil se uplatnit jinde. A zdálo se, že se mu podařilo najít své místo pod sluncem a objevit v sobě dosud nepoznané schopnosti. Jak se John později dozvěděl, Brown nyní vlastnil autodílnu ve vedlejší obci a navíc ještě kavárnu přímo v Egertonu nedaleko kostela. A evidentně se mu dařilo. Byl asi o deset let starší než John, ale vzhledem k tomu, že řídké vlasy měl už poněkud prošedivělé a jeho tvarohový obličej nezdravé barvy křížovalo několik hlubokých vrásek, člověk by mu hádal ještě o několik let víc. Jeho úzké nezvykle tvarované rty se znovu roztáhly k úsměvu, vrásky se prohloubily a malé oči téměř zmizely. Na Johna Hammonda jasně zazářil perfektně bílý chrup.

„Nepoznal jsi mě, že ne, kamaráde?“ procedil mezi zuby a objednal si kafe. „No trochu jsem zapracoval na... muskulatuře,“ pokračoval hned poté, „ale co, žijeme jenom jednou. Tak povídej, jak se máš, chlapče?“

„Ahoj, Michaeli, promiň, trochu jsem se zamyslel. Děkuju za optání... seznamuji se. A co ty, jak se daří? Ani nevím, co teď přesně děláš? Ale ty se neztratíš, mám pravdu?“

„Jo, asi tak nějak. Znáš to, Johne, když máš kolem sebe vhodné lidi... slunce prosvětli i ten nejtemnější mrak.“ Muž se rozhlédl a pokračoval: „Vybral sis dobře, brachu, tady vaří super kafe, ale klidně přijď někdy i ke mně. Mám podobné bistro, hned vedle kostela, budeš určitě spokojen. Všiml jsem si, že jsi udělal nějaké opravy na domku... tys byl vždycky šikovnej, jako tvůj táta: to byl machr. Ten motorovou pilou dovedl vyřezat z jednoho kusu dřeva třeba... Mickeyho Mouse. A tvoje máma... moc nám tady chybí, věř mi. Key byla zlatíčko, ale taky dokázala na rovinu člověku říci, co si o něm myslí. Jak říkám, bude nám chybět.“ Muž si složil brýle a zavěsil je na knoflík košile a výrazně ztišil hlas: „Hele, šerloku, prej má tady učit tvoje žena? To je fajn, moje dcera Sára, ta z druhého manželství, tam chodí, tak se asi setkají. Víš... Sára je chytré děvče, ale trochu... divočejší, no znáš to... puberta. Však ještě bude čas si o tom popovídat.“ Muž se párkrát nadechl, rukou si odhrnul pramínek delších šedivých vlasů z čela a pokračoval ve svém poněkud překotném monologu: „A víš, že ředitel té školy je zároveň i starostou Egertonu? A v následujících volbách má dokonce velkou šanci stát se poslancem parlamentu. Víš, co by to znamenalo pro naše město a okolí? Samozřejmě, pak by se svých současných funkcí zbavil a věnoval by se jen politické činnosti. V každém případě si neradno toho muže rozházet. Rozumíš?“

Muž se napil kávy a jeho slovosled se ještě více roztočil: „Uf... začíná být docela horko, vid'... jo, Johne a víš, co mě napadlo? Co kdybychom opět obnovili naše mužstvo. Mohli bychom se jako staří pánové účastnit různých turnajů v kriketu. V našem hrabství jich je za rok několik. Vlastně jsme tady v okolí skoro všichni, kteří jsme kdysi hráli za školu. Vždyť kriket se nezapomíná, nemám pravdu? Ano... někteří sice odešli, ale po několika letech se vrátili, stejně jako ty, do rodného hnízda. Pamatuješ na Barryho Gilberta? Chlap jako hora. Nadhazovač a ty jeho falše... z toho šly i oči šejdrem... a co Alain Cooper. Vzpomínáš? S tím jsme toho vypili, že? Byl rychlejší jako Cadillac tedy, pokud nebyl zrovna vopilej jako Dán.“

Muž se zasmál nepřijemným krákorajícím hlasem a po chvíli dodal: „S některými jsem už hovořil. Nebyli by proti, ale potřebujeme dobrého pálkaře... a tys býval nejlepší. Polaří z tebe

byli zoufalí. Pokud kývneš... mohli bychom to zkusit. Co ty na to, bejku? Nechceš zavzpomínat? A mimo to... staří kámoši by rádi poznali takovou kapacitu. Tak co, půjdeme do toho, pardále?“ Muž však jako by ani nečekal na odpověď, sáhl do kapsy, a vytáhl starou černobílou fotografii, na které byla skupinka několika mladých sportovců.

„Podívej, tady mám fotku, poznáváš se?“ vyhrkl, „to jsme byli fešáci, vid’? Klidně si ji nech a přemýšlej o tom.“

Konečně nastal klid. John Hammond jen se slušnosti pokýval hlavou a fotku si schoval. Pak se znovu poněkud udiveně zadíval na svého přítele z dětství. Docela ho tato nabídka překvapila. Ještě více však podivný přístup, který muž zvolil. Když pominul nezvyklou familiárnost, připadal mu Michael Brown hodně roztržitý, skákající z jednoho tématu na druhý. Určitě jen s tímto dotazem za ním nepřišel. Zpočátku si myslel, že mu chce něco naznačit, ale co? Snad to, že ho místní mají pod kontrolou? Ale pokračování rozhovoru mu tuto teorii zcela vyvrátilo, a naopak mu následující konverzace nabídla zcela jiné, nečekaně šokující zjištění. Další blesk, který zasáhl jeho mysl.

Zatím jen pokýval hlavou, usmál se a neutrálně zareagoval: „Michaeli, ne tak zhurta, ale jo... není to vůbec špatný nápad. Ale já... nedržel jsem pátku snad třicet let. Abych si neublížil a hlavně, aby se na nás lidé nechodili dívat jako na fosílie do muzea.“

Opět se ozvalo hlasité zakrákání: „Cha, cha, nevěděl jsem, že detektivové ze Scotland Yardu jsou taková veselá kopa. Klídek, Johne, to zvládneme.“

Tentokrát se inspektor ozval hned: „Víš co, Michaeli? Dej mi čas, počkám, až přijede moje žena. Trochu ji tady provedu a pomůžu s adaptací, a pak si o tom můžeme znovu popovídat. OK?“

„Jasně, kámo, jasně, však se uvidíme a... pozdravuj ji. A neboj, ženský se adaptují rychle... a kdykoliv se zastavte, víš, kde mě najdeš: říká se tomu U soba.“

Tvář muže náhle zvažněla, jako by ji ovanul dech mrazivého větru. Jeho prsty si nervózně začaly hrát s brýlemi, které měl ledabyly zavěšeny a jeho hlas přešel do hlubšího tónu: „Jo... ještě jedna věc, Johne... chtěl jsem se zeptat. Auto... to auto tvé matky... si necháváš, policie ti ho vrátila, ne? Asi už bude nepojízdné, je určitě na odpis, po té bouračce. Víš, že mám i malý... autoservis ve Wick Hillu a potřebuji nějaké součástky... tak pokud bys chtěl... můžu ho odkoupit. Svoje si už odsloužilo.“

Muž na chvíli utichl, jako by čekal na zaburácení blesku, rozhlédl se po místnosti, přisunul si židli blíž ke stolu a dodal: „Víš, občas mě Key poprosila, zda bych toho jejího miláčka nezkontroloval.“ Pak dramaticky dodal: „Johne, jen mezi námi, já jsem jí ho kontroloval jen pár minut před tím, než vyjela, rozumíš?“

Tvarohový obličej se naklonil ještě blíž k tváři detektiva, a ten zaslechl následující sdělení: „Když jsem odcházel, všiml jsem si, že si k ní tehdy někdo přisedl, nepoznal jsem ho... jen jsem zaregistroval mužskou postavu, chápeš?“

John Hammond seděl jako socha a nevěřil, co právě slyší. Po chvíli se zeptal: „Co se mi tady snažíš naznačit, Michaeli? Že to auto bylo v pořádku a někdo ho úmyslně poškodil? Nikdo o žádném spolujezdci nemluvil. Ani máma se o nikom nezmínila. To nedává smysl? Kdo byl onen muž? Proč k ní nastoupil? A proč jsi to nikomu nehlásil?“

„Proč... já nechci být do ničeho zatažen, chápeš? Ne, nechci! A možná to nic neznamená. Jen někoho kousek svezla. Ne... neměl jsem ti to říkat. Dějí se tady... divné věci, lidi se trochu začínají bát. Já vím, a nejsem určitě sám, že tvůj důvod, proč ses vrátil je asi trochu jiný, než jen nostalgie a úcta k majetku tvé mámy. Johne, víš, někdy jsou barvy krajiny hezké i při dešti a jindy zas slunce vytvoří tajemný stín. Dávej bacha na ty stíny. Víš, někdy i po letech tě může cokoliv nebo kdokoliv překvapit.“

Muž významně několikrát pokýval hlavou, až se jeho masitý podbradek zatřásl, ale vzápětí se usmál a poplácal detektiva po rameni: „No musím už jít, kamaráde, jo, a ty poslední věty snad zůstanou jen mezi námi. Měj se hezky a začni trénovat. A kdybys potřeboval třeba půjčit nebo koupit auto, stav se u mě, určitě si vybereš. Ve Wick Hillu mě všichni znají, řeknou ti, kde mě najdeš. Jo, a máme tam pěkné hřbitov. Tak zatím, ahoj, Johne.“

Muž zvedl ruku na pozdrav, nasadil si brýle a rychle se vzdálil. Detektiv byl tak zaskočen, že jako loutka jen pokýval hlavou, a nějakou dobu strnule pozoroval prázdný porcelánový šálek, který měl před sebou. Přitom mu v hlavě stále rezonovalo několik prapodivných vět, které právě vyslechl. A na závěr, jako černý obelisk mu vytanula věta: máme tam pěkné hřbitov?... Co to mělo být? Upozornění? Výstraha? A hned nato uslyšel pronikavý zvuk dopadajícího kladiva na kovadlinu: *Gordon May se vrátil! Máma měla pravdu! Někdo rafinovaně a důmyslně likviduje některé*

obyvatele města! Inspektor zhluboka vydechl a protřel si unavené oči. Konečně se ona záhadná dvířka s vrzáním pootevřela. Zdálo se mu, že slyší kroky: tajemné, tiché našlapování, nejasný stín postavy v mlhavém oparu. Pomalu zvedl hlavu a rozhlédl se po okolních domech, průčelí a úzkých uličkách starobylého města, kde v naprosté pohodě a klidu pulzoval život. „*Tady někde mezi vámi se pohybuje masový vrah!*“ Tu větu téměř vykřikl. Ani si nevšiml postavy číšníka, který se před ním zastavil.

„Budete si ještě něco přát, pane?“ ozvalo se.

„Ne, ne... zaplatím.“ Detektiv pomalu otevřel peněženku a předal číšníkovi požadovaný obnos. Náhle, aniž by jakkoliv nad oním počinem zauvažoval, zdvihl hlavu a zeptal se: „Promiňte, ten muž, který se mnou teď hovořil, ten... Michael Brown, určitě ho znáte. Co vlastně konkrétně dělá?“ Číšník jen pokrčil rameny.

„Asi všechno, pane, vlastní autodílnu, má restauraci a každému chce pomáhat. Pamatuji si, že před několika lety prodával v malém bistru a rozvážel pizzu,“ odpověděl muž a poněkud ztlumil hlas, „a víte, že jsem zaslechl, že měl tehdy něco s policií, ale neznám podrobnosti. Teď je z něho rozhodně jiný člověk, asi narazil na... zlatou žílu. Ještě nějaké přání?“

„Hm, on měl vždycky štěstí,“ zareagoval John a dodal, „promiňte, omlouvám se za obtěžování, víte, jsem tady krátkou dobu... mohu se vás ještě zeptat na Mike Stewarda? Prý k vám pravidelně chodíval, kdy bych se s ním mohl setkat?“

Číšník chvíli přepočítával peníze a pak suše, ale zdvořile odpověděl: „Ano, pan Steward byl častým hostem, ale už jsem ho několik týdnů neviděl, prý je nemocen. Má... tedy měl zlatnictví na kraji města. Žije teď sám... žena mu zemřela asi před třemi lety. To je vše, pane, více nemohu sloužit. Teď mne, prosím, omluvte.“ Detektiv však ještě nechtěl muže propustit. Podíval se, poněkud prosebně, do jeho pohublé tváře a téměř zbrkle vyhrkl: „Omlouvám se, že vás stále zdržuji, ještě poslední otázka: Key Hammondová, tu jste určitě také znal, že? Myslíte si, že měla nepřátele?“

Ani sám nevěděl, proč mu ta věta náhle vytanula na mysl. Ještě ji nikdy nevyslovil. Na chvíli zadržel dech... Udělal chybu! Velkou chybu! Chvíli bylo ticho, pak jen zaslechl: „Vaši mámu tady měli... všichni rádi, pane Hammonde. Ale to víte, každý člověk má své dny a svou pravdu, no o tom by vám mohl říci nejlépe právě pan Steward. Hodně štěstí a přeji krásný den, pane.“ Muž v bílé košili a

černým motýlkem se mírně uklonil a odešel. John jen pokýval hlavou a trpce se usmál. Všichni všechno o něm věděli. A on se snažil být tak nenápadný. Když vycházel z restaurace, zazvonil mu telefon.

„Ano? Cože? Kdo? Hawking... Frank Hawking? Kde, proboha, u lomu? Divoká prasata? Za půl hodiny tam budu.“ Detektiv jen zavrtěl hlavou. Frank Hawking byl napsán na seznamu, který našel v knihovně. Další křížek, další vražda? To snad ne! Zatím sice neměl jistotu a žádné důkazy, ale vůbec o tom nepochyboval. Podíval se na fotografii, kterou měl stále při sobě: teď už zbývalo pouze jedno jméno – Mike Steward. Je v nebezpečí?

Muž na chvíli zavřel oči a jeho rty se začaly nepatrně pohybovat, ale hlas slyšet nebylo. Přesto se ozýval a zněl docela hlasitě, ale pouze v jeho mysli: „Gordon May se vrátil! Kdo je to? Jak nyní vypadá? Skutečně by ho nikdo po těch letech nepoznal? Může mu být okolo pětapadesáti. Znamení? Kulhá a má jizvu na horním rtu. Tu pravděpodobně zakrývá plnovous, nebo je všechno úplně jinak? Má vůbec někdo z obyvatel stejný názor jako on? A co jeho kolegové?“ Inspektor Hammond na žádnou otázku nenašel jednoznačnou odpověď. Měl pouze jednu jistotu: někdo ve městě páchá zlo!

V

Konečně nastartoval auto a prudce sešlápl plyn. Po několika minutách zaparkoval v mírném svahu v blízkosti robustních kukuřičných stvolů.

„Johne, pojdte za mnou a opatrně našlapujte. Je to tady dost nebezpečné. Vsadím se, že jste nic podobného ještě neviděl... v Londýně těžko,“ v hlase šéfinpektora Bronsona nebylo těžké zaslechnout lehkou ironii. John vystoupil z auta a ocitl se na kraji kukuřičného pole. Nedaleko stálo několik aut. Většina z nich patřila policii.

„Půjdeme raději středem, je to rychlejší, než to pole obcházet. Četl jste román od Stephena Kinga Kukuřičné děti? V něm roztomilé děti zabily všechny místní. Nás zřejmě čeká stejný osud, ale nebudou to děti, ale prasata. Neskutečné. No nic, zvyknete si.“ Detektiv následoval svého šéfa a ještě jednoho muže. Docela ho překvapilo, když ho vítal přímo jeho nadřízený, ale odpovědi se dočkal vzápětí.

„Inspektore, nevím přesně, co se vám teď honí hlavou,“ ozval se Bronson. „Mohu se jen domnívat, ale pokud se domnívám já... věřte, že nejsem sám. Scotland Yard si vás nemohl vynachválit, a vy... skončíte v takovém zapadákově. No jak říkám do hlavy vám nevidím, ale něco málo pro vás můžu udělat. Vezměte si na starost tento případ a vše kolem něj, okay? Ať se trochu realizujete, a ať získáte pocit užitečnosti. Ale jen vás chci upozornit, že musíte počítat s tím, že zřejmě budete nakonec zklamán. Možná se domníváte, že žiji v naivní představě, že je zločin v našem městě tabu, ale ne, tak to není, jen vycházím ze skutečnosti a reality. Někdy věci, které vypadají zdánlivě hodně komplikovaně, mají velmi prostá vysvětlení. Příští rok odcházím do důchodu, Johne, rozumíte? No nic, hodně štěstí. Víc k tomu nebudu dodávat, jen opakuji, máte volné ruce. Chlapcům to sdělím. A detektive... hlavně mějte na mysli, že lidé tady chtějí žít v klidu.“ John jen pokýval hlavou a podíval se na toho poněkud neforemného muže, který snad připomínal všechno možné jen ne policistu. Musel se usmát: už dlouho neviděl nikoho, kdo by používal zároveň pásek u kalhot a šle. Matně si vzpomněl na legendární větu z ještě legendárnějšího filmu Tenkrát na západě: Jak můžete věřit chlapovi, co nosí kšandy a pásek. Ten nevěří ani svým vlastním kalhotám.

„Šéfe, ty šle vám docela seknou, opravdu.“

„Myslíte? Nosím je už od nepaměti. Zvykl jsem si na ně.“ Muži mezitím prošli úzkou uličkou mezi mohutnými klasy a pokračovali po polní cestě. Po pár metrech se dostali k remízku, který se jako oáza klidu a pohody rozprostíral mezi dvěma poli. Ty o kus dál lemoval z jedné strany řídký lužní les a z druhé strany borový, což bylo pro tuto oblast docela výjimečné, neboť na této východní části ostrova se díky mírnému podnebí, které ovlivňoval Atlantský oceán, vyskytovaly především pastviny a obdělaná půda. To ale v tuto chvíli trojice mužů vůbec neřešila. Ani to, že kdyby odbočili vlevo, dostali by se na kraj strže, která byla v hloubce asi dvaceti metrů. Jejich kroky směřovaly však na druhou stranu ke skupince mužů, kteří se poněkud ztráceli mezi různorodou vegetací. John si nemohl nevšimnout velké cedule, na které bylo výrazným písmem napsáno: Pozor pasti! Zákaz vstupu!

To už se k nim připojil Stanley Harvey a vzápětí se ozval jeho rozechvělý hlas: „Tělo objevil asi před hodinou a půl Lutz Bradley, to je ten, co má u pošty hodinářství. Jen pozoruje

přírodu, není lovec. Ten loví jen... beze zbraně, občas něco vyfotí. Zdálo se mu, že je to mrtvý divočák, tak přišel blíž a... měl z toho šok, sotva stačil zavolat. Nedivím se mu, je to hrozný pohled. Zatracení divočáci... už třetí rok po sobě. Je jich tady plno. Před desíti lety na ostrovech téměř nebyli a teď... začíná zrovna jejich čas. Jako by ztráceli ostych z lidí. Už je zahlédli i na okraji města. Nezbyvá než jejich pravidelný odlov. Jenže... není to s nimi vůbec snadné, jsou velice chytří, opravdu. Je to těžký soupeř a zákeřný.“ Hammond se podíval na svého kolegu. Ta poslední věta chvíli rezonovala jako ocelová struna. A ten zvuk se ještě více rozdrnčel, když oba muži přišli na místo děje. Inspektor čekal hodně, ale tohle určitě ne! Na kraji malé ušlapané mýtky, která byla obklopena keři a několika nevelkými borovicemi, leželo tělo muže.

„Proboha!“ John nemohl uvěřit vlastním očím. Tělo bylo totálně zdevastované, oděv roztrhaný, obličej zakryt zakrvácenou tmavou látkou. Ruce roztažené a prsty křečovitě zaryté do měkké půdy. Krev se nacházela téměř po celém oblečení i v blízkém okolí. Aby toho nebylo málo, v jeho třísech byla zabodnuta část nějakého železného špičatého bodce, druhý zakrvácený hrot tkvěl ve spodní části břicha, třetí jen lehce zasáhl bok muže. Všechny nože byly součástí poměrně primitivního, ale o to více zákeřného zařízení, které se skládalo z několika dlouhých a pružných větví, na jejichž konci byly tyto nebezpečné hroty napevno uchycené. Ocelové botce zasáhly jedno z nejcitlivějších míst v těle. Muž zřejmě ještě v zoufalství udělal pár kroků, než se v bolestech zhroutil na zem. Zvalchovaná tráva zabarvená krví a rozrytá půda: to vše svědčilo o tom, že se zde odehrál neskutečný boj o holý život. Umírání muselo být nebetyčně kruté.

John Hammond se podíval na doktora a schválně pronesl téměř ironicky: „Neříkejte mi, doktore, že Frank Hawking spáchal sebevraždu?“ Doktor se trochu zarazil, podíval se nejdříve na šéfinpektora Bronsona, jako by čekal na svolení.

„To je v pořádku, doktore... inspektor Hammond celý případ přebírá. Od dnešního dne povede oficiálně vyšetřování. Asistovat mu budou seržant Harvey a konstábl Chapman, jasné? Tak, prosím, doktore.“ Šéfinpektor jen pokynul rukou a poté se vzdálil. John se rozhlédl po poněkud překvapených obličejích svých kolegů a jen nepatrně pokrčil rameny, co jiného si mohl přát. Teď už nemusí své úvahy jakkoliv skrývat. Opravdu nemusí? Znovu se

zadával na doktora a lehce pokýval hlavou. Následoval suchý a monotónní popis situace, který v podstatě očekával:

„Ó né, inspektore, o sebevraždu tady skutečně nešlo, ehm... je to jen těžko pochopitelné, asi... nešťastná náhoda. Nicméně takové věci se, bohužel, občas stávají. Jistě, jste tady nový... můžete si myslet cokoli, ale fakta... hovoří jasně. Před třemi lety napadli divočáci Martyho Glinga. Zlomil si při tom nohu. Než si přivolal pomoc, divoká prasata ho pokousala, a... a... ještě k tomu měl slabé srdce.“ Doktor Johnson na chvíli zmlkl, jako by si až teď uvědomil, že říká věci, které by inspektor raději slyšel od svých kolegů, poté jen pokrčil rameny, ukázal černou hůlkou, o kterou se opíral, na zlověstné bodce a poněkud rozpačitě pokračoval:

„Frank Hawking zřejmě nešťastnou náhodou zavadil o mechanismus té... bodcové pasti. Je to sice primitivní, ale velmi nebezpečné zařízení na odlov zvěře.“

Muž si utřel zpcené čelo, ukázal na zakrvácená místa: „Nože se mu zasekly přímo do třísel a následovalo tepenné krvácení. Frank měl obrovskou smůlu... byla zasažena jedna z hlavních tepen. Pokud se nepodaří v takovém případě do několika minut zastavit krvácení je... je konec. Následuje ztráta vědomí a v tomto věku... to ohryzáni přišlo s největší pravděpodobností až... až později. Ty divočáky nám byl čert dlužen. Smrt nastala někdy mezi desátou a půlnocí. Pitva samozřejmě řekne více. Hrozný osud, hrozná smrt!“ Muž jen nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Tu látku přes obličej už měl, když jste ho našli?“ zeptal se detektiv.

„Ne, to ne... ale není to hezký pohled, inspektore.“ Koroner se nepatrně ohnul a pomocí hůlky odkryl látku.

„To snad ne, zakryjte ho, doktore!“ Inspektor odvrátil hlavu a zavrtěl hlavou, někde poblíž se ozval prapodivný zvuk jednoho z přihlížejících policistů.

„To je opravdu jen pro silné žaludky,“ zareagoval detektiv a snažil se vypadat klidně, ale jeho hlas prozradil velké rozrušení.

„Říkáte nešťastná náhoda? Opravdu? Kdo takovou zhůvěřilost může jen tak nainstalovat? Bodcová past! Tak snad lovili naši předci! Nebo možná to používají někde... v Africe, křováci, ale u nás... vždyť to musí být nezákonné, ne? Kdo ji sem nainstaloval. Máte s tou pastí někdo zkušenosti? Neuvěřitelné, a proč se to stalo zrovna tady? Co ta puška, použil ji?“ Inspektor se podíval na muže,

kteří stáli okolo. Kamenné nic neříkající výrazy v očích. Strach nebo lhostejnost? To zatím nevěděl.

„Víš, Johne, ano, máš samozřejmě pravdu, je to nezákonné, ale situace je taková jaká je,“ opět se ozval hlas jeho kolegy. „Snažíme se všemi prostředky. Ty bodcové pasti se... občas používají, ale nevím, kdo je instaloval letos. Okolo jsou cedule, viděl jsi sám. Těch prasat je opravdu moc, ohrožují lidi! To je fakt, Johne. Ta past funguje na principu maximálního napružení těch prutů, spodní část je upevněna buď pevně v zemi, nebo k nějakému předmětu. Po uvolnění pojistky dokážou prorazit i silnou kůži. Už vloni ji tady někdo...“ Stanley Harvey se zarazil, když uviděl Johnův nechápavý a rozzlobený výraz. Raději okamžitě změnil téma: „Nevíme, co vedlo starýho Franka zrovna tuto noc sem přijít. Možná dostal od někoho echo. Byl to lovec, jeho dům je vyzdoben mnoha trofejemi, lovil po celém světě. A proč zrovna sem? Kousek odtud bývala kdysi skládka. Lidé tam občas dávali i nejrůznější zbytky potravy... bohužel. Jenže asi před pěti lety si to místo oblíbili divočáci a teď se sem pravidelně stahují. Jsou chytrí, mají výbornou paměť. V současné době je sice už tady ta skládka zakázána, jenže... lidé jsou mnohdy nepoučitelní. Takže asi občas uslyšíš z těchto míst i střelbu, lovná sezóna je v plném proudu. Ještě asi týden, nebo dva. Tak je to... Frank asi na určité věci zapomněl... to víš, už měl věk. Co bys chtěl po dvaasedmdesátiletém člověku. A z té pušky se nestřílelo, vypadla mu po tom šoku z ruky. Ano, měl pech, prostě špatnej den... nevím, jak to jinak říct. A jestli si myslíš, že šlo o něco jiného... vy se Scotland Yardu za vším vidíte zločin... tak tady ne, skutečně ne, Johne. Máme na to důkazy, jasné důkazy.“

Inspektor se podíval překvapeně na svého parťáka a až poté se znovu důkladně rozhlédl po okolí. Vzápětí pochopil onen prazvláštní seržantův poněkud ironizující výklad. Asi deset metrů od mrtvého těla na silném olšovém kmeni byla připevněna malá krabíčka.

„Aha! To je fotopast, že? Tam to všechno je? Víte, kdo ji nainstaloval? Sejmuli jste už otisky? Jak byla nastavena? Ukážete mi fotky? Tak mluvte, chlapi,“ inspektor poněkud zvýšil hlas a rozhlédl se.

„Ano, inspektore, samozřejmě, co se týká těch otisků, vzhledem k nočnímu dešti, který se přes naše území přehnal, je výsledek téměř nulový,“ ozval se jeden z policistů a pak ukázal na kolegu:

„Konstábl vám něco poví o tom přístroji a ukáže ty fotky. Rozumí tomu z nás nejlíp. Edy můžeš?“

Statný muž, jehož tvář zdobil prošedivělý plnovous, jen pokýval hlavou a rychle přistoupil blíž. Jeho chůze byla sice trochu poznamenaná zraněním, které mu údajně kdysi způsobila automobilová nehoda, ale toho si teď nikdo nevšiml. Nejprve si nasadil dlouhými kostnatými prsty velké dioptrické brýle, poté si navlékl rukavice, párkrát si protřel dlaně, podíval se na inspektora a konečně temným, ale podivuhodně klidným hlasem spustil:

„Tak tedy... ta fotopast je nejnovější typ Bannaty full HD. Vysoká kvalita, asi to nejlepší, co nyní na trhu existuje. Může odesílat fotografie na mobil nebo počítač v podstatě okamžitě. Časovač se dá nastavit, jak si přejete. Obsahuje citlivé pohyblivé čidlo a na zachycení pohybu používá infračervený senzor, který spouští mechanismus, jenž pořídí fotografii. Blesk je pro lidské oko zcela neviditelný a samozřejmě ani pro zvířata. Čidlo snímá tepelný pohyb pouze živých tvorů. Sice lze u tohoto typu nastavit i krátkou video sekvenci, ale v tomto případě šlo jen o fotky. Čas byl určen na noc a prodleva na jednu minutu. To znamená od momentu, kdy se objevil pohyb, tak fotopast zachytila akci každou jednu minutu. Pak se vždy vypnula. Display má vpředu, což je velmi praktické, řekl bych přímo geniální. Kdo si kameru pořídil, nebo kdo ji zde nainstaloval, zatím nevíme. Nejsou na to žádné předpisy, zákony, mohl to zde dát i někdo z vedlejší obce, nebo odkudkoliv. Jen tak ze zvědavosti, jak říkám, zákon to nezakazuje. Je to chytrá věcicka a může sloužit třeba i k hlídání obydlí apod. Určitě se někdo přihlásí.“ Hluboký tón hlasu, který připomínal zvuk heligónu, ještě chvíli rezonoval oním ponurým místem.

„To velmi pochybuji, konstáble,“ ozval se John Hammond, „pokud jsem dobře pochopil, tak ony děsivé fotky může mít právě teď někdo v počítači nebo v mobilu, je to tak?“ Edward jen mlčky pokýval hlavou.

„Kdo se teď na tu hrůzu dívá, co myslíte? A kdo tu fotopast koupil a kdo ji nainstaloval?“ pokračoval řezavým hlasem inspektor a přistoupil blíž k onomu přístroji, který byl ještě stále připevněn na kmeni stromu.

„Tak mi ukažte ty záběry,“ obrátil se detektiv opět na policistu, který během krátké chvíle třemi doteky zaktivizoval displej. Jen pár minut stačilo, aby John opět zahromoval: „Neskutečné, barbarské, zlotřilé... stáhněte si to, konstáble a přepošlete mi to,

ano?“ Detektiv se rozhlédl kolem: měl pocit, že všichni čekají na jeho pokyny. Dobrá, řekl si v duchu, popošel k mrtvému muži a hodně hlasitě se zeptal: „Proč je tady ta fotopast? Z jakého důvodu? Jen z něčího rozmaru? Měla zachytit divokou zvěř, nebo zdokumentovat smrt člověka? Opravdu všichni věříte na náhodu?“

Nikdo z přítomných lidí neodpověděl, inspektorův hlas hřímal dál: „No nic, pánové, do práce! Všechno důkladně prohledejte: celé okolí, nevynechejte žádný podezřelý stvol trávy, zkontrolujte kůru stromů i spadané listí. Co ten mobil, leží pod jeho rukou... volal někomu? Pochybují: v agonii a se zkrvavenými rukama je člověku přetechnizovaný svět spíš na obtíž, ale pokuste se zjistit všechny jeho telefonní hovory před tou tragédií a prohledejte důkladně jeho byt. Možná tam najdeme nějakou pozvánku... na tuto akci. A hlavně zjistěte, s kým se přátelil, s kým chodíval na lov, s kým se pohádal, komu co dlužil, jasné?“

Detektiv se naklonil až k mrtvému muži a dlouze si nejprve prohlížel zranění, a poté svůj zrak obrátil na onu smrtelnou past. Dvě zakrvácené čepele ještě stále hluboko vězely zaražené v tříslu muže a v jeho těsné blízkosti. Inspektor znovu nevěřícně zakroutil hlavou a poté opatrně odsunul spodní část zakrváceného a zabláceného khaki kabátu, jehož potřhané zbytky částečně tělo zakrývaly. Ano, teď bylo vidět i zbylou část té zákeřné zbraně. Spodní díl byl ještě stále pevně uchycen v nějaké zábraně a přes metr dlouhá, už poněkud zdevastovaná část, obepínala jako napjatý luk mrtvé tělo. Neskutečné. John vůbec nechápal, jak někdo může něco takového sestrojít a nechat ve volné přírodě. Náhle se zarazil, znovu si klekl a dlouze pozoroval onen pružný materiál, ze kterého byl celý nástroj sestrojen.

„Tady ten střední prut ale není ze dřeva, co je to? Poslyšte, až to všechno důkladně zdokumentujete a vytáhnete, pokuste se sejmout z těch prutů otisky, hlavně z toho středního, ano? Možná se zadaří, ten kabát ty pruty částečně zakryl, tak snad budete mít štěstí. A pak mně to doneste... a než skončí vyšetřování, tak zákaz vstupu a zákaz lovu divočáků v těchto místech! Přísný zákaz!“ dodal ještě inspektor zvýšeným hlasem. Pak jen víceméně pro sebe zabručel:

„Teď si musím, co nejdříve promluvit s tím lovcem beze zbraně panem Breadlyem. Kde ho najdu?“

„Sedí v autě a je sotva schopen slova, je třeba s ním jednat opatrně. Doktor mu dal injekci na uklidnění.“

O několik hodin později se už John Hammond soustředil na displej svého počítače, na kterém si promítal fotky z fotopasti, jež mu přeposlal Chapman. Deset kroků do pekla, necelých deset minut – asi tak dlouho bojoval Frank Hawking o svůj život. Inspektor si protřel unavené oči. Výslech stále ještě vyděšeného Lutze Breadleyho, který tělo objevil, nepřinesl nic nového, jen fakt, že muž mrtvolu našel v ranních hodinách a nikoho podezřelého v okolí nespapřil, kromě všudypřítomných stop po divokých prasatech. Detektiv se znovu zadíval na černobílé snímky, které nelídně a brutálně zobrazovaly poslední chvíle starého muže. Příchod svého partáka sice zaznamenal, ale nijak nereagoval.

„Tak co tomu říkáš, Johne, příšerný, že?“ ozval se seržant, „takovou smrt si Frank nezasloužil. Ty divočáky nám tady byl čert dlužen: lidi jsou rozezleni... moc. Víš, že někteří chtějí vzít pušky do rukou a... jít na společný lov? Já vím, je zákaz, ale neznáš místní mentalitu.“ Stanley Harvey chtěl ještě něco dodat, ale zarazil ho jakoby nepřičetný pohled jeho kolegy, který ho snad ani nevnímal.

Muž se trochu sklonil a poněkud zesíleným hlasem pokračoval: „Johne, vnímáš mě? Tady šlo jen a jen o nešťastnou náhodu. Přece mi nechceš tvrdit, že by to někdo všechno na Franka narafičil, že ne? Chlapi byli z tvého projevu tam venku dost zaražení. Nejsou přece žádné podezřelé stopy, otisky, nic, a s tím telefonem jsi měl pravdu... ten člověk byl prostě v nesprávný čas na nesprávném místě. A slyšel jsi Breadlyho: vypověděl, že letos jsou divočáci extrémně přemnožení a nebezpeční. I jeho téměř před týdnem napadli, stačil tak tak vylézt na strom, a ten už toho hodně zažil. Nic, nenasmědčuje tomu, že by...“

Až nyní se John podíval na svého partáka a větu dokončil: „Že by šlo o vraždu?“ Jednou to slovo muselo zaznít naplno. Čas vyčkávání vypršel. Je třeba jednat i za cenu určitého rizika. Znovu slyšel překotný hlas svého kolegy:

„Vražda? Ne, ne... říkám, že ne, nesmysl! Já chápu, kámo, že jsi asi u nás poněkud znuděn a hledáš zpestření. Ale není třeba to s aktivitou přehánět, chápeš, Johne? Egerton je klidné město a...“

„A žijí tady hodní lidé. Já vím, Stanley, ale teď to zrovna tak nevypadá.“

Inspektor odvrátil hlavu od monitoru a na stůl zničehonic položil fotku, kterou našel před dvěma měsíci v knihovně své mámy. Ukazováček prudce zabodl přesně na určité místo a znenadání řekl několik vět, které zapůsobily na přítomné, jako

když nadzvukové letadlo překročí rychlost zvuku: „Gordon! Pamatuješ? Jeho tělo přece nikdy nebylo nalezeno. Nikdy! A nevyhrožoval snad, že se jednou vrátí?“ Zorničky seržanta se rozšířily, jako kdyby spolkl halucinogenní drogu, dva další policisté v místnosti jen zvedli hlavy a jejich výraz připomněl surikaty, kteří zaregistrovali nebezpečí.

„Co? Gordon? Gordon May?“ vykřikl Harvey, „ta vyžílá kulhající stvůra? Johne, o co tady, ksakru, běží? Jakou má spojitost ta zrůda s dneškem? Vždyť je mrtvej... a je to už téměř čtyřicet let. Proboha... proč by se najednou odněkud vynořil a... a znovu rozséval zlo? Proč? A co ta fotka? Odkud ji máš? To je ten srub, který tehdy vyhořel, že? Hrome, Johne, na to se tady snažíme všichni zapomenout, respektive na tu hrůzu a na toho... ne, Bože, vždyť tam zahynulo tolik dětí.“

Seržant si protřel oči a trochu klidnějším hlasem pokračoval: „Tehdy jsem měl necelé čtyři roky, nic z toho si nepamatuji, ale vím, že mí rodiče, kdykoliv se o tom někdo později zmínil, propukli téměř v pláč.“ Muž jen stěží zakrýval velké rozrušení. Inspektor musel zvolit příjemnější tón:

„Promiň, kámo, promiň, netušil jsem, jak tě to zasáhne... jen jsem se zeptal.“ Jeho kolega se mezitím uklidnil a znovu se podíval na vybledlou fotku.

„Odkud ji máš,“ pronesl zvědavě, „a kdo na ni napsal to jméno?“ Ani nečekal na odpověď a náhle vykřikl: „Aha, už to všechno chápu! Máma, tvoje máma, že? Jen tak bys k nám nepřišel, že? Ona ti nasadila brouka do hlavy. Velkýho, chlupatýho... jedovatýho. Je to tak? Ach, chlapče... víš, nechtěl jsem ti to říkat, ale... Key, byla občas, tak trochu paranoidní. Trpěla úzkostí, strachem, měla utkvělou představou, že jí chce někdo ublížit. Občas se tvářila tak tajemně, podezřívavě. Vzpomínám si, že párkrát zašla i za naším šéfem a docela rozhořčeně s ním debatovala. Nevím přesně co a proč... ale myslím, že to mělo nějakou souvislost s tím jménem. Proboha! Ty tomu věříš? Myslíš, že... že se vrátil? A znovu páchá zlo? Dyť by ho lidé hned poznali, ne? Ten jeho obličej se musel mnohým vrýt nesmazatelně do paměti. Zatraceně, je to nesmysl! Poznali bychom ho, poznali! Vždyť ten jeho pýsk, tedy rozštěp! A hlavně proč... proč by zase ubližoval, to je přece nelogické, po tak dlouhé době?“ Harvey vyskočil ze židle jako by se mu ostrý hřeb zabodl do hýždí, udělal pár kroků a rázně zavrtěl hlavou.

Celou knihu a mnoho dalších najdete na

www.nakladatelstvicas.cz